

Christus onze heiligmaking

1 Korinthiërs 1:30-31

Door I. W. Kargel

De Russische uitgave, waarvan dit boek de vertaling is, werd uitgegeven door de Zendingsbond "Licht im Osten" te Korntal (Duitsland)

Vertaling Renze Prins

Over de schrijver

I. W. Kargel (1846-1933) was afkomstig uit Bulgarije en werkte in St. Petersburg tot aan zijn uitwijzing uit Rusland kort na de revolutie van 1917. Hij heeft een grote invloed uitgeoefend op de geestelijke vorming van de huidige Evangeliechristenen-Baptisten in de Sovjet-Unie. Hij was de prediker van de bijbelse geloofsmystiek, die wij zo duidelijk tegenkomen in de brief van Paulus aan de Romeinen, met de daaruit voortkomende heiliging van het leven van alledag. Deze "vereenzelving" met Christus in Zijn dood, begrafenissen, opstanding en hemelvaart door het geloof, het "in Hem blijven" blijkt de positie te zijn, waarin de gemeente in de vervolging veilig en vruchtbaar is. Dat geeft aan dit boek een bijzondere overtuigingskracht.

Inhoud

Inplaats van een voorwoord

1. Heiligmaking
2. Wezen van de heiligmaking
3. Wij kennen het wezen van de heiligmaking uit de wijze waarop God zelf heiligt
4. Het doel van de heiligmaking
5. Middelen tot heiligmaking

[De hoofdstukken 6 t/m 8 werden niet opgenomen]

Inplaats van een voorwoord

Is de heiligmaking voor een wedergeboren christen beslist noodzakelijk?

Ongeveer tien jaar geleden, na een diepgaande en gezegende bespreking van 1 Johannes 3:1-10, werd bovenstaande vraag aan mij voorgelegd door een dienaar van het Evangelie. De vraag verbaasde mij niet, omdat ik maar al te goed wist, dat deze medewerker zijn gehoor - ook de gelovigen onder hen - niets anders voorhield dan berouw en geloof, rechtvaardigmaking en bekering.

Evenals hijzelf, was ook zijn gelovig gehoor door deze wijze van prediken eraan gewend geraakt, geen andere waarheden te horen en dit voor de volle Waarheid Gods te houden, die nodig is voor verlore mensen.

Wat mij bij deze vraag bijzonder trof en mij tot op de dag van vandaag nog pijn doet, was - de toon - waarop de vraag aan mij gesteld werd. Daarin lag gelijktijdig de niet uitgesproken wens opgesloten: als het toch eens mogelijk zou zijn, het zonder de heiligmaking te kunnen stellen!

Het Woord van God blijft ons het antwoord op die vraag niet schuldig. En dat antwoord is heel beslist en positief. Het laat zelfs een dergelijke vraag bij een werkelijke discipel van Christus niet opkomen.

En toch zijn er in onze dagen duizenden en duizenden kinderen van God, die er volkomen vrede mee zouden hebben, wanneer het mogelijk zou zijn hun een bevredigende verklaring te geven, die

de heiligmaking voor de gelovige christen overbodig zou maken. Misschien behoort u wel tot hen. En misschien ook u, arbeider in Gods Koninkrijk, die tracht zielen te winnen voor Christus, maar na hen tót Hem gebracht te hebben, u er verder niet om bekommert of deze zielen zich daarna werkelijk aan God hebben toegewijd. Daarom zou ik u hierbij willen vragen, werkzaam te worden met deze kostbare Goddelijke waarheid. Onderzoek deze waarheid en leer daarna zelf te staan in de heiligmaking en anderen zich daarnaar te richten: “vergetende hetgeen dat achter is, en mij strekkende tot hetgeen dat voor is”.

Ik hoop, dat het ons ten zegen zal zijn, wanneer wij, al is het maar in enkele trekken, zullen aantonen, hoe de Heilige Schrift onderscheid maakt tussen rechtvaardigmaking en heiligmaking, en hoe zowel het een, als het ander, een heilige eis van God zal blijken te zijn.

Ik hoop zelfs, dat wanneer wij hiervoor enigermate gegrepen zullen worden, wij van nu af aan zullen beginnen aan de Heilige Geest ruim baan te geven om ons in te leiden in elke waarheid betreffende heiligmaking, en niet zullen behoren tot diegenen, die zoals een trouwe dienaar van God het uitdrukte: “blijven staan bij het 5de hoofdstuk van de brief aan de Romeinen en zelfs bij het 4de, en het boek dicht doen vóór ze aan het 6de en 7de hoofdstuk toekomen”.

Wanneer wij het Woord van God vragen naar het verschil tussen rechtvaardigmaking en heiligmaking, dan zullen wij het volgende ontdekken:

Rechtvaardigmaking heeft altijd te maken met de verloren mens. Wanneer wij de eerste drie hoofdstukken uit de Romeinenbrief lezen, vinden wij daar precies het portret getekend van degenen, wien de rechtvaardiging door het geloof in Christus Jezus wordt aangeboden.

In het vierde, dat wonderlijke hoofdstuk over de Goddelijke toerekening, laat God Zich kennen, als de God, Die de goddeloze rechtvaardigt. Zowel hier, als in alle andere schriftplaatsen, gaat het uitsluitend over mensen, die reddeloos verloren zijn, afgevallen, onder vloek en oordeel en die voor eeuwig hun leven in het verderf hebben gestort. Bijgevolg behoort hun de vergeving der zonden en de rechtvaardigmaking gepredikt te worden, en als ervaren leraars zullen wij onze boodschap van de rechtvaardigmaking door het Bloed van Christus tot hen richten. De heiligmaking daarentegen heeft altijd betrekking op verlost en gerechtvaardigen.

De Heilige Schrift roept nergens de zondaar op om godvruchtig te leven of in handel en wandel heilig te zijn, maar alleen de rechtvaardige.

“Maar indien wij, trachtende in Christus gerechtvaardigd te worden, ook zelf zijn gebleken zondaars te zijn” zegt de Schrift, “staat Christus dan in dienst der zonde?” (Galaten 2:7). Derhalve dient een door Christus gerechtvaardigde “heilig” te zijn. En ook alleen hij kán heilig zijn. Opdat wij “verlost zijnde uit de hand onze vijanden, Hem dienen zouden zonder vrees, in heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen van ons leven”, zegt het Woord van God op een andere plaats (Lukas 1:74-75).

Daarom, eerst verlossing, daarna dienst zonder vrees, zelfs niet in het geweten. Maar zodra de verlossing (in het Russisch letterlijk: vrijkoping) een feit is, moeten dienst en heiligheid volgen. Denkt u er ook zo over, lezer? Heiligmaking veronderstelt altijd redding; maar redding heeft als gevolg: heiligheid in Christus. Romeinen 6:22; Kolossenzen 1:22; Titus 2:11-12, 14.

En dus heeft de heiligmaking direct te maken met de kinderen van God.

Rechtvaardigmaking heeft volgens de Schrift te maken met onze zonden, d.w.z. met die vruchten van het vlees, die voorheen in ons tot rijpheid kwamen, of zij nu bestonden in gedachten, woorden of in daden (eiz Romeinen 6:21; 7:5; Galaten 5:19-21). De rechtvaardigmaking gaat nog verder en strekt zich ook uit over de gevolgen van de zonden, hun vervloeking en veroordeling. Voor dat alles moeten wij rechtvaardiging en vergeving ontvangen. Al onze zonden moeten worden vergeven en bedekt, wanneer wij recht willen hebben op leven voor Gods aangezicht (Psalm 32:1), weggedaan (Psalm 103:12), achter Gods rug geworpen (Jesaja 38:17), geworpen in de diepten der zee (Micha 7:19), gewassen in het bloed van Christus (Openbaring 1:5), uitgedelgd (Jesaja 44:22; Kolossenzen 2:14) en voor eeuwig vergeten (Jesaja 43:25; Hebrëen 10:17). Dat alles voltrok zich bij de rechtvaardigmaking van ieder kind van God.

Heiligmaking, echter, gaat nog verder; zij strekt zich uit over onze zondige natuur, over ons hele bestaan. Zij heeft niet te maken met de vruchten van vroeger, maar met de oorspronkelijke boom, waaraan zij rijpten en nog kunnen rijpen, met zijn wortels, zijn oorsprong en zijn herkomst.

Het is niet voldoende, dat ons de zonden vergeven zijn, ook onze zondige natuur moet ingaan in de dood en in haar plaats moet de Goddelijke natuur treden, zoals de apostel Petrus zegt: “Opdat gij ... deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur, ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst” (2 Petrus 1:4). Velen ontkennen dat, en verontschuldigen hun zondig bestaan, door zich te verschuilen achter hun natuur, karakter en temperament, zelfs troosten zij zich ermee als het aankomt op hun daden. Zij ontkennen daarmee, dat Christus in het gestalte kan verkrijgen (Galaten 4:19), en dat geest, ziel en lichaam geheiligd moeten worden. Wanneer wij ons alleen bezig houden met de rechtvaardigmaking, zonder de heiligmaking, dan bestaat de mogelijkheid, dat de mensen tot bekering komen, maar nooit zullen uitkomen boven hun vleeselijk denken; en wanneer de Heilige Geest hen aanvankelijk daaruit verlost heeft, vallen zij opnieuw daarin terug.

Verder, de rechtvaardigmaking heeft te maken met een voorbij bestaan. Zij geldt het verleden. De rechtvaardigmaking is het grote keerpunt in het leven van de zondaar, de grens tussen zijn oude zondige leven en het leven voor God. Omdat de rechtvaardigmaking, om zo te zeggen, een plotse-ling einde betekent van zijn oude leven, zodra zij bij iemand werkelijkheid wordt, staat zij met grote nauwkeurigheid in de herinnering gegrift, als een voldongen feit.

“Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof” (Romeinen 5:1) kan hij zegevierend uitroepen, die tot de verlossing in Christus komt; en ieder mag in vrijmoedigheid met David zeggen, met een terugblik op de opgedane ervaring: “En Gij vergaaft de ongerechtigheid mijner zonden” (Psalm 32:5).

Hoe volkomen duidelijk deze verandering in het leven van de apostel Paulus zichtbaar was, zouden later anderen getuigen (Handelingen 9:1-20) of hijzelf (Handelingen 22:1-21; 1 Timotheüs 1:13-16). Van Zacheüs wordt gezegd: “Heden is aan dit huis redding geschied” (Lukas 19:9) en aan de moordenaar: “Voorwaar Ik zeg u: heden zult gij met Mij in het paradijs zijn” (Lukas 23:43). Wanneer het dus met kinderen van God, die dat al jaren zijn, gaat over de rechtvaardigmaking, dan getuigt de Heilige Schrift daarvan, als van iets, dat in het verleden ligt.

Echter, hoe geheel anders staat het met de heiligmaking! Heiligmaking is zaak van de tegenwoordige tijd en de huidige situatie. Zelfs na een kindschap Gods van 10, 20, 30 jaar of meer, gaat het erom, wat tot dusver bereikt is en wat nog voor ons ligt. En daaruit blijkt al duidelijk, dat met de rechtvaardigmaking niet tegelijk ook de heiligmaking gegeven is. Neen, hoezeer wij ook reeds geheiligd mogen zijn, de heiligmaking zal altijd iets blijven waarnaar wij ons moeten blijven uitstrekken (Hebreeëen 12:14; Filippenzen 3:13-14). Omdat veel niet-gerechtvaardigden in Christus, heiligmaking en rechtvaardigmaking door elkaar halen, houden zij vol, dat men nooit kan zeggen, een verlost kind van God te zijn en vrede met God te hebben.

Zo is dus de rechtvaardigmaking het begin van de verlossing; heiligmaking het midden, en de volkomen heiligmaking het einde van het heerlijke verlossingswerk. Heiligmaking is de dagelijks zich uitbreidende verlossing, die zich uitstrekt over ons leven, onze natuur en ons hele wezen.

Zij is de bevrijding van alle krachten van ziel en lichaam, van onze gevoelens, van onze tijd en van alles wat wij zijn en hebben uit de dienstbaarheid der verderfenis, om voortaan God ten dienste te staan. Daarom moet de heiligmaking in ons voortgang hebben, zolang niet alles in ons het stempel draagt: “Heilig den Here”, en wijzelf nog niet het stempel dragen van deze verlossing. Hoe gevaarlijk is het daarom alleen bekering, vergeving, berouw, geloof en rechtvaardigmaking te prediken, omdat door zulk een prediking de bekeerden ertoe worden gebracht om te denken, dat dit alles zou zijn wat de verlossing van Christus ons gebracht heeft.

Op die manier blijven zij staan bij het begin, en God komt in hen noch tot Zijn doel, noch tot Zijn recht.

Nog iets. Rechtvaardigmaking is slechts een middel tot het doel, maar niet het doel zelf. Helaas denkt het merendeel van de kinderen van God, dat toen zij eenmaal gerechtvaardigd werden in Christus, zij ook meteen het doel hadden bereikt. In Romeinen 8:30 worden de middelen tót het doel aangewezen. Het zijn er vele: het verordineerd zijn, roeping, rechtvaardiging. Vers 28 zegt ons,

dat alles moet dienen als middel om het doel te bereiken. Het eigenlijke doel is de gelijkvormigheid aan de Zoon en de hervorming naar Zijn beeld, en dat is niets anders, dan volledige heiligheid. Wanneer nu God het middel geeft, om dit heerlijke doel te bereiken, en wij blijven bij dit middel staan, alsof het doel reeds bereikt was, dan staan wij eigenlijk daardoor onszelf in de weg bij het bereiken van het doel. God heeft het zo beschikt dat wij een toren zullen bouwen, maar uitsluitend met behulp van het materiaal dat Hij geeft het fundament zullen leggen en verder bouwen; want anders bouwen wij verder met hout, hooi en stoppelen.

En op die manier zouden wij in geen geval het voorgestelde doel bereiken. Het Goddelijke doel is, dat wij als leerlingen van Jezus Christus, zouden worden als de Meester Zelf. Maar wij zijn al blij, als wij alleen maar de oproep tot het discipelschap horen en opvolgen, zonder onszelf te verloochenen, zonder verder van Hem, de Meester, te leren en ons onvoorwaardelijk aan Hem over te geven. God zal in zo'n geval nooit Zijn doel bereiken. Laten wij dus nooit middel en doel met elkaar verwarren. Het doel is: beeld van Christus zijn, Zijn gezondheid, Zijn leven en wandel in alle dingen. Daartoe wil God ons leiden door middel van heiligmaking.

Zoals wij gezien hebben, zijn rechtvaardigmaking en heiligmaking als Goddelijke eis aan ons, voor God gelijkwaardig. Het een kan niet zonder het ander. Wij kunnen niet geheiligd zijn als wij niet gerechtvaardigd zijn en verzoend met God. Wanneer dit eerst werkelijkheid is geworden, kan de heiligmaking pas laten zien, in hoeverre de verlossing van Christus realiteit voor ons is geworden en in welke mate God bezit van ons heeft genomen.

Behalve dat, laten we er op letten, hoe positief en beslist het Woord van God van ons eist heilig te zijn:

1. Wij dienen heilig te zijn: Omdat de Here Zelf heilig is. “Want Ik ben heilig”, dat is de reden op grond waarvan Hij van Zijn volk eist: reinheid, onberispelijkheid en een Hem welbehaaglijke wandel, ook voor de mensen. De Here kan op geen enkele andere basis omgang met ons hebben dan op de basis van heiligheid.

2. Omdat de Here ons beveelt heilig te zijn. Reeds voordat God aan Israël enige andere wet gaf, eiste Hij heiliging van Zijn oudsten, die, om zo te zeggen, vertegenwoordigers van het hele volk waren. En het bevel, “Weest heilig”, wordt als geen enkel ander steeds herhaald in Zijn wet.

Dat was het doel van God met Zijn volk. En de Heilige Geest neemt dit bevel over in het Nieuwe Testament en richt het tot ons met dezelfde ernst (1 Petrus 1:15-16). In de eerste brief aan de Thesalonicensen 4:3 staat: “Want dit is de wil Gods, uw heiliging”.

3. Omdat wij als uitverkorenen ook geroepen zijn tot heiligmaking. “Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem (in Christus) vóór de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Zijn aangezicht” (Efeziërs 1:4).

“Maar gelijk Hij, Die u geroepen heeft, heilig is, zo wordt ook gijzelven heilig in al uw wandel” (1 Petrus 1:15). Zelfs de roeping, waarmee Hij ons riep was een heilige roeping (2 Timotheüs 1:9).

4. Omdat de Here reeds alle voorzieningen heeft getroffen voor onze heiligmaking. “En Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid” (Johannes 17:19) zegt onze Zaligmaker. En “Gelijk ons Zijn Goddelijke kracht alles, wat tot het leven en de godzaligheid behoort, geschonken heeft, door de kennis van Hem, die ons geroepen heeft, tot heerlijkheid en macht (2 Petrus 1:3).

5. Omdat Hij eens onze heiligmaking zelfs een onderwerp van Zijn gebed maakte. “Heilig ze in Uw waarheid; Uw woord is de waarheid”, zo bad de grote Hogepriester voor Zijn heengaan uit deze wereld voor hen, die reeds Zijn discipelen waren (Johannes 17:17). Wanneer de Here nu werkzaam is als de grote Hogepriester in het heiligdom, dan is dat om deze zaak aan de Zijnen te voltrekken.

6. Omdat wij zonder heiligmaking grote schade zullen lijden. Schade in dit leven: “Want bij wien deze dingen niet zijn, die is blind, in zijn bijziendheid, daar hij de reiniging van zijn vroegere zonden heeft vergeten. Daarom broeders, beijvert u ...” (2 Petrus 1:9-10); “... bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben” (2 Korinthiërs 6:1). Schade ook in de toekomst: “Houd wat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme” (Openbaring 3:11).”... die zal schade lijden; maar zelf zal hij behouden worden, doch als door vuur” (1 Korinthiërs 3:15).

7. Omdat wij zonder heiligmaking God niet kunnen zien. Terwijl niet-wedergeborenen, zonder geboorte “van omhoog”, het koninkrijk Gods niet zullen zien, zo zal de niet-geheiligde de Koning ervan niet kunnen aanschouwen (Hebreeën 12:14).

Oordeel nu zelf: is heiligmaking beslist nodig voor een wedergeboren christen? En zoals uw geweten meebetuigt voor het aangezicht van God, bij het getuigenis van Zijn woord, handel en wandel dienovereenkomstig in al uw resterende levensdagen!

1. Heiligmaking

De rechtvaardigmaking door Jezus Christus, de wedergeboorte door de Heilige Geest en het zalige kindschap door God onze Vader, zijn bijzondere kostbare genadegaven, die het eigendom worden van een mens, die zich bekeerd heeft tot Christus, zodra die mens zijn voeten in geloof gezet heeft op de verlossing, die door de Verlosser voor hem is volbracht. Deze gaven zijn inderdaad zo groot en heerlijk, dat de mens zich daar vroeger geen voorstelling van kon maken. Maar ze zijn volstrekt niet alles, wat hem door God in Christus Jezus wordt aangeboden en geschonken. Helaas is het zeer te betreuren, dat veel kinderen van God zich niettemin op het standpunt plaatsen, dat zij in deze genadegaven alles bezitten wat mogelijk is. Zonder twijfel is het directe gevolg van dit laatste gewoonlijk een langdurige stilstand in het geloofsleven van de gelovigen, of zelfs een betreurenswaardige achteruitgang. Zij zijn bevangen door het vaak voorkomende misverstand, dat wanneer zij eenmaal - misschien na veel strijd - deelgenoten zijn geworden van deze gunstbewijzen, zij reeds het doel hebben bereikt; terwijl dit gunstbewijs volstrekt niet doel of einde, maar het begin van het door God voorziene heilswerk in het leven van de verlostten is.

Bij de toeëigening van de rechtvaardiging en ten tijde van de bekering van de zondaar, werd door hem eigenlijk slechts gedeeltelijk de verlossing aangenomen en toegeëigend door het geloof; namelijk in zoverre de Heilige Geest de ogen van de mens opende voor de reikwijdte van de verlossing.

Wat moet hierna volgen? Dat de verlossing van Christus, naarmate het licht toeneemt, zal worden gekend en toegeëigend in zijn volle omvang en uitgewerkt in het leven van de verlostte. Want de zalige verlossing van onze Here kan en mag niet voor ons alleen maar een zaak van geloof zijn, maar zij moet echte werkelijkheid worden in onze wandel en zichtbaar zijn voor ieder, opdat de wereld langs die weg zal komen tot de erkenning, dat de Vader Zijn Zoon gezonden heeft om hem te verlossen.

Wil dit aan ons voltrekken, dan moeten wij in alles wat wij zijn en hebben, onderworpen en toegewijd zijn aan de Here; en ons eigen leven moet opgaan in het leven van onze Here, zoals het was bij de eerste discipelen (Galaten 2:20). Dat te verwerklijken is in ieder geval geen zaak van een dag, maar een zaak die een heel leven vergt en waarvan wij de tijd zorgvuldig moeten benutten. Dit proces noemt de Heilige Schrift: HEILIGMAKING.

In de volgende hoofdstukken willen wij, zo kort en duidelijk mogelijk, drie hoofdpunten beschouwen, en wel: Wezen, doel en middelen van de heiligmaking.

2. Wezen van de heiligmaking

Voordat wij nader ingaan op het wezen van de heiligmaking, moeten wij eerst in het kort de vraag beantwoorden: Onder welke gezichtspunten komen wij de heiligmaking tegen in de Schrift?

Wanneer wij het Nieuwe Testament opmerkzaam lezen, zullen wij er spoedig van overtuigd zijn, dat de Here over de heiligmaking van Zijn kinderen spreekt in tweeërlei zin. Ten eerste, als over een voltooid, voldongen feit, waaraan niets meer kan worden toegevoegd; en ten tweede als over een nog niet voleindigd werk, dat daarom moet worden voortgezet. Wat het eerste betreft, de schriftplaatsen en uitdrukkingen, die hierna volgen, laten er geen enkele twijfel over bestaan, dat de volmaakte heiligheid het deel is van iedere verlostte: “In welken wij geheiligd zijn door de offerande des lichaams van Jezus Christus, eenmaal geschied” (Hebreeën 10:10); “Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk” (1 Petrus 2:9): “Maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in den Naam van den Here Jezus en door den

Geest onzes Gods” (1 Korinthiërs 6:11); “Geroepenen, die door God den Vader geheiligd zijn” (Judas 1). Op verschillende plaatsen van het Nieuwe Testament worden gelovigen genoemd: geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen (Romeinen 1:7; 1 Korinthiërs 1:2; 2 Korinthiërs 1:1). In de betreffende zendbrieven wordt gesproken van: heiligen te Efeze, aan alle heiligen in Christus Jezus te Filippi, Kolosse, e.a. Wanneer wij voor ogen houden, dat het de Heilige Geest is, die hen zo noemt door de mond van de apostelen, dan moet het ons duidelijk zijn, dat de Heilige Geest, door zo te spreken, dit werk zag als reeds voltrokken aan de heiligen. Anderzijds, echter, spreekt de Heilige Geest met even duidelijke woorden, die niet kunnen worden misverstaan, over het werk van de heiligmaking, als over iets dat nog voltooid moet worden en voort moet gaan tot aan de voltooiing. En terwijl de Heilige Geest over het eerste, om zo te zeggen, slechts bij gelegenheid spreekt, over het tweede spreekt Hij vermanend, met aandrang, eisen stellend en dirigerend naar de vervolmaking. De Heilige Geest gebiedt te voleindigen: “De heiligmaking in de vreze Gods” (2 Korinthiërs 7:1); spreekt tot de heiligen: “Want dit is de wil Gods, uw heiligmaking” (1 Thessalonicenzen 4:3); De Hebreëen schrijver gebruikt “zelfs tuchtiging”, opdat wij Gods heiligheid zouden deelachtig worden, en staat er nadrukkelijk op, dat wij daarnaar streven zouden, omdat wij zonder heiligmaking de Here niet zien zullen (Hebreëen 12:10, 14). De Heilige Geest versmalt in geen enkel opzicht het gebod van het Oude Testament, dat aanwijzingen gaf, om hen aan te sporen tot heiligmaking: “Weest heilig, want Ik ben heilig” (1 Petrus 1:15-16). Deze en andere plaatsen van de Heilige Schrift, waarvan het aantal gemakkelijk kan worden vergroot, laten ons ondubbelzinnig zien, dat zich in iedere gelovige een zeker iets moet voltrekken, waarin de Heilige Geest bijzonder is geïnteresseerd, maar wat nog niet klaar is, maar pas dan, wanneer het doel bereikt zal zijn, zoals wij later zullen zien, het wonderlijke, Goddelijke doel.

Echter komt de vraag op: wat ligt ten grondslag aan deze beide verschillen en waar hebben zij betrekking op? Lijkt het niet alsof zij elkander tegenspreken? In het geheel niet! De oplossing is eenvoudig. Aan de voltooide heiligmaking, waarvan in het begin sprake was, die in gelijke mate toekomt zowel aan het geringste, zowel als aan het meest gevorderde kind van God, ligt ten grondslag het werk van Christus, volbracht voor de Zijnen, waarin hun heiligmaking net zo is begrepen als hun vergeving en rechtvaardigmaking, en heeft betrekking op die heerlijke positie van de gelovige, die hij ontvangt in Christus, op de dag, waarop hij zich aan Hem vastklemt (zie Johannes 17:9 en Romeinen 8:30).

Daarentegen, aan de voortgaande heiligmaking, waarin zelfs de allerheiligste vorderingen dient te maken, ligt ten grondslag het nog te voltooien werk van de Heilige Geest aan de Zijnen; en heeft betrekking op hun handel en wandel hier op aarde. Wanneer de Heilige Geest kan zeggen van Zijn werk aan de verlostten, wat de Zoon van God kon zeggen van Zijn werk voor hen: “Het is volbracht!”, dan zal deze heiligmaking voleindigd zijn.

God zij dank, dat Hij op die wijze ons de ogen heeft geopend voor deze kostbare waarheden! God zij dank, dat de verlostte zondaar, bekleed met Christus Jezus, zich niet alleen bekleed heeft met Zijn gerechtigheid, maar ook met Zijn heiligheid! Zo, dat God hem kan zien als een heilige, hem ook zo kan noemen; en van hem gezegd kan worden, wat gezegd werd van de grove zondaars in Korinthe: “En sommigen uwer zijn dat geweest. Maar gij hebt u laten afwassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in de Naam van de Here Jezus en door den Geest onzes Gods” (1 Korinthiërs 6:11). Ieder kan lezen uit dit voorbeeld, dat de afwassing, de heiligmaking en de rechtvaardigmaking bij deze verlostten gelijktijdig een volmaakte werkelijkheid werd; naar de tijd gerekend valt alles in een moment samen.

Hoe zou het anders kunnen? Wanneer het anders was, hoe zou de moordenaar of een zijns gelijken de gered kunnen zijn, die in het ogenblik van zijn naderende dood niet meer de mogelijkheid had op aarde de voortgaande heiligmaking te verwezenlijken, om zo onmiddellijk uit deze wereld over te gaan in het Koninkrijk Gods? En zou hij anders, dan geheiligd voor God kunnen verschijnen? En daarom is het te meer noodzakelijk, dat wij, die hier op aarde, een geheiligd leven moeten leiden en daarin moeten toenemen, van te voren de heerlijke positie van - geheiligd te zijn in Christus - bezitten, alvorens te kunnen wandelen in heiligmaking en dienovereenkomstig te handelen. Het is immers een totale onmogelijkheid, dat de een of andere bedelaar in zijn armoedige situatie een vorstelijk leven zou kunnen leiden. Hoe vaak men hem ook met de meeste gestrengheid zou bevelen, en hoe onafgebroken hij zich daarbij ook zou inspannen, alles zal tevergeefs zijn, zolang hem niet door

de hem welgezinde monarch geschonken worden: waardigheid, vorming, eer en staat; in één woord: een werkelijk vorstelijke positie.

Zo staat het ook met de geredde zondaar, die in Christus is verheven tot de positie van kind van God. Hij kan zeggen over zijn Here met betrekking tot zichzelf: “Die den geringe uit het stof opricht, en den nooddriftige uit het slijk verhoogt; om te doen zitten bij de prinsen, bij de prinsen Zijns volks” (Psalm 113:7-8). Tegelijkertijd met de hem geschonken heerlijke positie in Christus, spreekt God tot hem: U bent nu geheiligd in de Geliefde; blijf in deze positie en beijver u te worden wat u bent: heilig, in uw leven, gedachten, spreken, handel en wandel, totdat tussen uw wandel, en Mijn voor u volbrachte werk, volledige harmonie is.

Zo is er dus een voltooide én een voortgaande heiligmaking.

Het is van het grootste belang, dat wij deze waarheid inzien en leren op de juiste manier te onderscheiden, omdat zeer velen zich erop beroepen, dat zij reeds geheiligd zijn in Christus, en daarom alles bezitten; en dat, terwijl zij innerlijk en uiterlijk verteerd worden door de worm van de zonde. Anderen echter, ernstige mensen werken uit alle macht, zonder echter van te voren de voet des geloofs te zetten op de Goddelijke bodem; onbekend met en blind voor het feit, dat hun zalige staat (positie) - zodra zij het eigendom van Christus werden - reeds vanaf het begin - “heiligheid in Christus” is. En zo willen zij iets tot stand brengen, wat reeds tot stand gebracht is door hun verheerlijkte Here op het kruishout. Zij werken vanuit zichzelf, uit eigen krachten, naar de oorspronkelijke Bron toe, inplaats van uit te gaan vanuit deze Bron, waarin zij immers geplaatst zijn, zich te laten bekleden met Zijn allesoverwinnende wapenrusting. Geen wonder, dat op een dergelijk streven naar heiligmaking een onvermijdelijke mislukking volgt. God geve, dat al Zijn kinderen door de verlichting van de Heilige Geest, toch wilden inzien, hoe hoog hun positie in Christus is, die hun is geschonken en in kinderlijk geloof die positie ook innemen, opdat zij, vanuit deze positie, en niet vanuit de eigen armoede, ook een levenswandel in voortgaande heiligmaking zouden kunnen leiden! Voornamelijk over deze voortgaande heiligmaking zal in het vervolg sprake zijn.

Wat nu het wezen van de heiligmaking betreft:

Het woord “heiligen” of “heiligmaking” geeft ons daarvan een zekere verklaring.

Zoals bekend, betekent dit woord: afscheiden, afzonderen voor een bepaald doel.

Wanneer iemand een willekeurig voorwerp afzondert, dan neemt hij het weg uit een aantal andere, soortgelijke voorwerpen en onttrekt het aan het oorspronkelijke gebruik, om het te gebruiken voor een nieuw doel, dat hij op het oog heeft.

Heiligmaking is in wezen een steeds verder gaande verwijdering van de hele mens, naar geest, ziel en lichaam, van de oorzaken van zijn bederf: de duivel, de wereld, zijn eigen “ik” of zijn eigen vlees. Heiligmaking is de groeiende en steeds dieper wordende afzondering van het kind van God, totdat iedere andere invloed ophoudt macht over hem uit te oefenen, behalve alleen de Here, Wien de gelovige geheel toebehoort krachtens schepping, verlossing en heiliging. Deze afzondering van alles, wat niet van God is en niet de doeleinden van God dient, vinden wij zeer vaak tot uitdrukking gebracht in het Oude Testament. Zoals bijvoorbeeld toen Mozes eens het volk Israël moest afzonderen, toen de Here hem beval: “Ga tot het volk en heilig hen heden en morgen, en dat zij hun klederen wassen, en bereid zijn tegen den derde dag; want op den derden dag zal de Here voor de ogen van al het volk afkomen op den berg Sinai” (Exodus 19:10-11).

Mozes moest bij het heiligen van het volk, hen afscheiden van de gewone bezigheden en werkzaamheden. Mozes moest er zorg voor dragen, dat iedere onreinheid, iedere vlek van de kleding van het volk verdween opdat het aangenaam zou zijn in de ogen van de Here zijn God en zou kunnen naderen tot Jahweh.

En dit moest drie dagen voortduren; dat betekende, dat deze zaak zo grondig moest worden gedaan, dat het in overeenstemming zou zijn met de waardigheid van de naderende God. Een duidelijk voorbeeld daarvan, dat Hij, de Reine, slechts kan naderen tot reinen en alleen zij de moed mogen hebben, zich voor Hem te stellen!

Maar ook Israël zelf moest zich afzonderen en ook alles opzij zetten voor de Here. Daarom had de Here gezegd: “Daarom heiligt u en weest heilig, want Ik ben de Here uw God (Leviticus 20:7).

Dat, wat Mozes moest voltrekken aan de Israëlieten, moesten zij ook zelf doen. Hun heiliging moest niet een door Mozes opgelegde zaak zijn, als het ware met geweld, de zaak van een ander, een buitenstaander, maar een zaak van hun eigen wil, hun eigen persoonlijke daad.

Hoe vaak willen wij andere afzonderen!

Wij willen hen noodzaken afstand te doen van dingen, die God heeft veroordeeld. Hoe vaak wil ook een gemeente zo te werk gaan, bovendien met aanwending van een zekere overmacht, door verordeningen en doorvoering van bepaalde beslissingen! Maar wat voor waarde hebben zulke dingen, zelfs als ze succes hebben?

Wat voor waarde hebben zij voor God? Er zijn mensen die denken, dat zij God een dienst bewijzen door zich zulke lasten op te leggen, terwijl zijzelf nog niet uit de grond van hun hart het besluit namen, afstand te doen van een zaak, die, net als vroeger, vastzit in hun hart. Wij kunnen soms onze broeders en zusters in Christus dwingen dit of dat te laten; maar wanneer zij innerlijk aan die dingen gebonden zijn, zijn zulke gelovigen in feite niet afgezonderd. In dit opzicht zijn zij in het geheel niet geheiligd. Het enige wat wij bereiken met ons lasten opleggen aan een ander, zal slechts zijn, dat wij schijnvromen uit hen maken, bij wie innerlijk en uiterlijk onherroepelijk met elkaar in tegenspraak zullen zijn.

Wij zien hieruit, dat de heiligmaking volstrekt niet buiten onszelf omgaat; zij kan slechts vrijwillig en door een persoonlijke beslissing tot stand komen in volle overeenstemming met de wil van God. Vandaar dat de Goddelijke eis: "heiligt u" bij Zijn volk volkomen op zijn plaats is.

Verder lezen wij, dat God Zich aan Israël doet kennen als Degene Die hen heiligt. In Leviticus 20:8 wordt gezegd: "Ik ben de Here, Die u heiligt".

In feite moet deze wonderlijke afzondering van begin tot het einde het werk van God zijn. Hij moet hier alpha en omega zijn, wil het proces van heiligmaking zich voltrekken volgens de Schrift en naar Gods hart.

God Zelf moet diep doordringen in uw leven met Zijn heiligheid en kracht, door Zijn aanwezigheid en Zijn leven u innerlijk afscheiden van alles, wat niet van Hem is, en wat scheiding maakt tussen u en Hem.

Eens is de Here dit Zijn werk begonnen door de voorkennis, in de Zijnen, in heiligmaking des Geestes (1 Petrus 1:2), daarna heeft hij hen Zich tot een eigendom verlost (losgekocht) door het Bloed van Zijn Zoon, uit alle geslachten, talen, natiën en stammen; verder heeft Hij ieder afzonderlijk geroepen met een bijzondere heilige roeping en hun hart vernieuwd door de Heilige Geest. Hoe zou het anders kunnen, dan dat Hij ook het laatste, de heiligmaking zal bewerken, die leidt naar de verheerlijking.

Zo zien wij een drievoudige isolering en afscheiding. Allereerst moest de middelaar van het Oude Verbond, Mozes, aan het volk Israël de daad van heiliging voltrekken, om het volk aan God voor te stellen.

Dit in overeenstemming met de heiliging van de Middelaar van het Nieuwe Verbond, Jezus, *voor ons*. Hij heiligde Zich inplaats van Zijn volk (Johannes 17:19), Zich verre houdend van alles, wat op de een of andere wijze, behalve Zijn Vader, aanspraak op Hem zou willen maken.

De Here Jezus leefde slechts voor de Vader.

De overste van de wereld kwam, maar vond in onze Here Jezus Christus niets (Johannes 14:30); de wereld was bereid Hem te erkennen als haar koning, en Hem te kronen (Johannes 6:15), maar ontweek de eerbewijzen van de wereld.

De naaste bloedverwanten van Jezus zochten gelegenheid om invloed op Hem uit te oefenen, maar zelfs niet voor één moment was Hij daarvoor toegankelijk (Johannes 2:4; 7:6). De beste discipelen van Jezus trachtten Hem over te halen tot hun mening (Lukas 9:54-55; Mattheüs 16:22-23), maar in niets daalde Hij af op hun niveau. Zelfs gaf Hij Zijn eigen wil op (Johannes 5:30). Met die bedoeling daalde Hij af van de hemel (Johannes 6:38); liet Zijn heerlijkheid, daar in de hemel achter Zich, en deed afstand van die eer, die Hem hier op aarde toekwam. Hij legde zelfs Zijn leven af en liet Zich uitstoten uit het midden van de mensheid, als een misdadiger, om ons te heiligen. Daarvan

sprekt Zijn eigen woord: “En Ik heilig Mijzelfen voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid”.

En in Hebrëen 13:12 spreekt de apostel: “Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden”.

Wanneer deze heiliging voor ons heeft plaatsgevonden, zoals de zojuist aangehaalde schriftplaatsen betuigen, dan wordt zij ons ook toegerekend, zo zeker als wij in Christus Zijn.

Wanneer Zijn bloed ons heeft gewassen en ons met God verzoend heeft, dan zijn wij in Christus afgescheiden en verwijderd van alles, wat op de een of andere wijze, behalve de Vader, aanspraak op ons zou kunnen maken.

Als wij toch eens zouden inzien, dat in deze heiliging van Christus voor ons de kracht ligt van onze afzondering, om ons leven en onze levenswandel in overeenstemming te doen zijn met Zijn leven en levenswandel!

Echter, wij zien ook, dat Israël zichzelf moest heiligen. Het werk van Christus is volmaakt; Hij kan niets meer toevoegen aan Zijn offer, omdat “Met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden” (Hebrëen 10:14).

Nu staat het aan ons - in te gaan tot Zijn werk, als onze erfenis. Wij moeten niet alleen ingaan tot Zijn vrede, Zijn vreugde, Zijn zaligheid, maar ook tot Zijn afzondering en toewijding aan de Vader. Van ons hele bestaan mag er niets zijn, niet één hartslag, niet één wens of verlangen, dat niet geheel en al Hem zou toebehoren. Dat besef breekt zich van tijd tot tijd baan in het hart van veel kinderen van God, wat doorklinkt in hun gebeden, wanneer zij roepen: “Bevrijd mij van dit of dat; neem van mij weg deze begeerte, bevrijd mij van deze hartstocht!” enz. Maar laat niemand zich bedriegen door te denken, dat deze dingen van hem zullen worden weggenomen door God, zonder zijn wil of zelfs tegen zijn wil!

Heilig u en scheidt u van die dingen af in het diepst van uw hart, laat zelfs de herinnering daarvan niet leven. Verberg u voor hen in uw Here, zodat zij u niet zullen kunnen vinden, wanneer zij als vijanden op de loer liggen en u achtervolgen (Psalm 27:5).

Vergeet niet, dat slechts datgene de Here aangenaam is, wat u met een onverdeeld hart aan Hem uitlevert; en slechts dat zal Hij inderdaad wegnemen. Zolang u in uw hart, al is het maar uit de verte, speelt met een bepaalde zonde, zal zij u blijven aankleven tot op de dag, waarop u vrijwillig het voor uzelf gereserveerde hoekje met zijn hartstochten, begeerten, genoegens en neigingen uitlevert, om er nooit meer op terug te komen.

Wat God op de een of andere manier van u zou afdwingen, zou u nog geen haar veranderen; want wat uzelf betreft, u zou gewoon in hetzelfde spoor verder gaan. Daarom lezen wij ook over uitrukken van ogen en het afhouden van handen en voeten (Mattheüs 5:29-30).

Ook wordt tot ons de vermaning gericht: “En stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God” (Romeinen 6:13).

Wij zien dus, dat wij over onze leden vrijwillig kunnen beschikken. Zelfs ook nadat wij verlost zijn door het bloed van de Zoon van God en het eigendom zijn geworden van God, wordt over ons geen enkele dwang uitgeoefend.

Wij zijn pas werkelijk Zijn eigendom, wanneer wij van onze kant, ons Hem ter beschikking stellen. “Stelt uw lichamen tot een offerande” (Romeinen 12:1) is een vermaning van Hem, Die deze offerande op elk willekeurig ogenblik voor Zich zou kunnen laten brengen. Daarom roept de apostel zijn medeburgers op: “Laten wij ons reinigen van alle bezoedeling des vlezes en des geestes!” (2 Korinthiërs 7:1). En Johannes zegt van hen, die hun hoop op Christus stellen en bij Zijn verschijning Hem gelijk zullen wezen, dat een ieder zichzelf reinigt, gelijk Hij rein is (1 Johannes 3:2-3).

En dus is heiligmaking of afzondering voor God, zoals wij zien, een zaak, die zonder ons geen stap verder komt; wij moeten van ganser harte daaraan deelnemen, al zou onze hele werkzaamheid alleen maar daarin bestaan, dat wij ons geheel en al aan Hem overgaven en Hem ten volle zouden aannemen.

Het allerbelangrijkste is, dat wij inzien, dat God de Alpha en de Omega bij onze heiligmaking moet zijn. Dat is de hoofdvoorwaarde voor een werkelijk volbrengen van Zijn wil in onze dagelijkse handelen en wandel. Maar gewoonlijk is dat de meest verwaarloosde kant; zelfs bij hen, die er werkelijk zeer naar staan geheiligd te zijn. Zij vergeten vaak, dat dan zulke dingen moeten worden gedaan, die onze krachten te boven gaan; dingen waarvoor de almacht van God nodig is, en die Hijzelf in ons moet volbrengen, wil er zelfs in de verte sprake van zijn dat zij volbracht worden.

Als hier aan de Here niet de benodigde rechten worden toegekend, maar wijzelf alles tot stand willen brengen, zal de satan zich over ons vrolijk maken, en zullen wij onmiddellijk te schande worden.

Laat niemand vergeten, dat onder de omstandigheden, waaronder wij leven, de vervulling van de wil van God veel moeilijker is geworden dan ten tijde van Adam in het paradijs, omdat de tegenwerking en de verleiding duizendmaal sterker is geworden, en het kwaad zelf in ons woont, wat nog niet het geval was bij Adam. Wanneer Adam niet stand kon houden in zulke ideale omstandigheden, zelf zondeloos, hoe zouden wij dan overwinnen, wanneer deze zaak in onze handen moet berusten en niet in de handen van God?! Ik denk, dat alleen al het gezonde verstand iemand de zinloosheid van een dergelijk ondernemen duidelijk moet kunnen maken. "Onze bekwaamheid is uit God" (2 Korinthiërs 3:5), zegt de apostel; en dat is en blijft de enige weg om over de hele linie in ons geestelijk leven overwinningen te behalen. "Want Hij is meerder, Die in u is, dan die in de wereld is" (1 Johannes 4:4). Dat is het geheim van een onwrikbaar standhouden! Slechts Hij alleen kan ons bewaren "En onberispelijk stellen voor Zijn heerlijkheid in grote vreugde" (Judas 24). Er is satan veel aan gelegen, dat u op de een of andere manier, de zaak van de heiligmaking zelf ter hand neemt, zodat deze zaak van geloof en onvoorwaardelijk vertrouwen op de Here, omgezet wordt in een zaak van eigen inspanning of een zaak van de wet. Wat te doen, wanneer de heiligmaking toch ook niet buiten ons omgaat?

Trek uw handen af van zelfwerkzaamheid (of het nu gaat om het breken met de een of andere zonde of om het doen van de wil van God), laat de Almachtige binnenkomen, geef Hem alle zaken in handen en wees zelf ten volle bereid Hem onmiddellijk te gehoorzamen, en u zult spoedig zien, hoe Hij Zijn wonderlijke heerschappij uitoefent en Zijn tempel weet te heiligen; Hij zal u "heiligen ... geheel en al; en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de komst van onze Here Jezus Christus blijken in alle delen onberispelijk bewaard te zijn" (1 Thessalonicenzen 5:23).

Treffende voorbeelden van een dergelijke afzondering geeft ons het Oude Testament in al die gevallen, waarbij Israël iets aan de Here toewijdde of heiligde, of dit nu goud of zilver, veldvruchten, offerdieren of zelfs mensen waren. Nemen wij uit de verschillende voorwerpen, die aan God werden toegewijd, bijvoorbeeld de tempelvaten. Zij waren heilig. Hoe werden zij heilig? Zij waren van hetzelfde materiaal gemaakt als waarvan veel ander vaatwerk in de huizen van de Israëlieten en zelfs in de huizen van de heidenen was vervaardigd; in ieder geval vertoonden zij ook wat de vorm betreft, overeenkomst met veel van dit vaatwerk. En dus verleenden noch materiaal, nog vorm daaraan ook maar de geringste heiligheid, maar de vaten werden afgezonderd van elk gebruik waartoe zij bestemd waren, apart gezet alleen voor God. Deze vaten, die Hem werden gegeven en toegewijd, heeft Hij aangenomen; en sedertdien - jaar in, jaar uit, de eeuwen door - werden zij alleen voor Zijn dienst gebruikt, te Zijnen behoefte. Zij mochten nooit, nooit worden teruggenomen; en wee degene, die gewijde vaten zou gebruiken voor dagelijks gebruik. Wegens de zonden van Israël liet God toe, dat zij later met Israël in de Babylonische gevangenschap zouden geraken. Maar gedurende tientallen jaren ging Koning Nebukadnezar met respect met ze om. Echter, toen eens zijn zoon, koning Belsazar, opdracht gaf deze vaten te halen, om ze te gebruiken bij zijn drinkgelag, ontwijdde hij ze. Maar daardoor werd tevens het lot van Belsazar door God beslist.

Onmiddellijk verscheen voor hem het "Mene, Mene, Tekel, Upharsin" op de wand (Daniël 5).

Laat ieder kind van God hier eens bij stilstaan en zichzelf de voor de hand liggende vraag stellen: wanneer Jahweh dermate zorg droeg voor de Hem toegewijde voorwerpen, die leven noch geest bezaten en die ook niet door Hem verkregen waren voor een dure prijs, hoe waardevol en kostbaar moet Hem dan niet de heiligheid zijn van hen, die gekocht zijn door Jezus Christus!

Mocht ieder kind van God tenslotte zover komen, dat het zichzelf ziet als een dergelijk vat van de Here, dat door de Zoon van God apart is gezet voor de Vader maar ook zichzelf voor Hem heeft apart gezet door uit te gaan uit de wereld en zijn toevlucht te nemen bij Hem en die de Vader voortaan wil zien in een voortdurende dienst voor Hemzelf gedurende alle verdere levensdagen. Meer nog - mocht ieder toch inzien (en dienovereenkomstig leven), dat hij is (niet moet zijn) een tempel van de levende God; maar mocht iedereen ook bedenken: “Zo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden” (1 Korinthiërs 3:16-17).

3. Wij kennen het wezen van de heiligmaking uit de wijze waarop God zelf heiligt

Heiligheid in de zin van de Heilige Schrift, is alleen eigen aan God Zelf; een andere heiligheid dan die waarvan Hij vervuld en doordrongen is, bestaat niet. In 1 Samuël 2:2 lezen wij: “Er is niemand heilig gelijk de Here”. En in Openbaring 15:4 spreken de gezaligden op dezelfde wijze in de lofprijzing: “Wie zou u niet vrezen, Here, en Uw Naam niet verheerlijken? Want Gij zijt alleen heilig”.

Wanneer dat zo is, dan is het ons volslagen onmogelijk een vorm van heiligheid voort te brengen, noch door onze inspanning, noch door ons nalaten.

Wanneer zij niettemin de onze moet worden, wanneer zij moet overgaan in ons bestaan, dan moet zij enig en alleen komen van Hem, de alleen Heilige. En zij komt niet als een aparte gave, komt niet zonder Hemzelf, maar met Hem, door Zijn persoonlijke inwoning in ons. Bijgevolg heiligt Hij; door de Hem toegewezen woonplaats, Zijn woning, in bezit te nemen.

Hier volgen enkele voorbeelden uit vele, die ons deze waarheid duidelijk kunnen maken en bevestigen. Om te beginnen herinneren wij ons de wonderlijke aanblik van het brandende braambos, dat eens Mozes zag in de woestijn, waardoor hij onweerstaanbaar werd aangetrokken (Exodus 3:1-5). Wanneer Mozes zijn schreden daarheen richt, klinkt het plotseling: “Nader hier niet toe; trek uw schoenen uit van uw voeten, want de plaats waarop gij staat is heilig land”. Dat moet voor Mozes geheel nieuw geweest zijn, omdat hij in de loop van zijn 40 jarig herderschap, uit de aard der zaak, ook het kleinste plaatsje in de wijde omgeving moet hebben bezocht, en in ieder geval meermalen ook langs deze plaats is gekomen. Echter was Mozes tot dusver van de heiligheid ervan niets bekend. Wat was er gebeurd met de plaats, die net als alle andere plaatsen in de buurt, die niet heilig waren en dezelfde bodemgesteldheid hadden, dat deze plaats nu opeens niet alleen heilig verklaard, maar ook heilig werd? Het antwoord hoeven wij niet ver te zoeken; en zonder twijfel heeft Mozes niet alle kanten uit gezien, om het te vinden. Het antwoord lag bij de stem, die uit het braambos klonk: “Ik ben de God uws vaders, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob!” Jahweh God Zelf was afgedaald (vers 8); Hij nam deze plaats in bezit, nam daar Zijn intrek en deelde er Zijn heiligheid aan mee; en zo werd het heilige grond.

Het zou mogelijk geweest zijn, om eeuwen daarvoor die plaats te hebben afgezonderd met een omheining en niemand toe te staan haar te betreden; men had er ook de naam “Heilige grond” aan kunnen geven, zoals mensen ook tegenwoordig nog wel doen, maar daardoor zou zij nog niet werkelijk heilig zijn geworden. Alleen de in bezitneming door God, Zijn persoonlijke aanwezigheid, verleende aan deze plaats werkelijke heiligheid. Wat leert ons dit voorbeeld anders, dan dat God Zelf in ons moet wonen; wij moeten door Hem in bezit zijn genomen, wil zijn heiligheid de onze worden. En alleen die heiligheid is echt. Bovendien leert ons deze geschiedenis, dat God Zelf, zodra Hij ons in bezit neemt er zorg voor draagt, alles van ons, wat niet overeenkomt met Hem en Zijn heiligheid, uit ons te verwijderen; evenals Hij toen Mozes van de brandende braamstruik verwijderde. Een ander voorbeeld hebben wij in de tabernakel, later in de tempel. Het materiaal, waarvan de tabernakel was gemaakt, was in gewoon huiselijk gebruik bij de Israëlieten (Exodus 25:1-9). Noch daaraan noch daarin was iets heiligs. Ook werden tabernakel en tempel met gewoon gereedschap gebouwd. Men ging met de onderdelen om, als met alledaagse voorwerpen; tot aan een bepaalde, vastgestelde dag, waarop deze voorwerpen, zowel als de hele tabernakel en de hele tempel heilig werden. Vanaf die dag werd iedere hand en iedere voet, die geen speciale roeping had, op een afstand gehouden; wee degene, die zonder zelf te zijn geheiligd, dit heiligdom binnenging of zelfs maar aanroerde!

Vanaf welk tijdstip ontvingen deze dingen deze heiligheid? Vanaf de tijd, waarop ze werden afgezonderd van het gewone gebruik of misschien vanaf de dag, waarop Mozes ze heilig verklaarde? Volstrekt niet! De gebeurtenissen, die leidden tot de heiliging van de tabernakel worden als volgt weergegeven: “Alzo voleindigde Mozes het werk. Toen bedekte de wolk de tent der samenkomst, en de heerlijkheid des Heren vervulde de tabernakel. Zodat Mozes niet kon ingaan in de tent der samenkomst, en de heerlijkheid des Heren vervulde den tabernakel” (Exodus 40:33-35). De Here nam haar dus in bezit als woning, Hij breidde over haar en al haar toebehoren Zijn heiligheid uit, en dit maakte haar op een dag tot iets, dat zij tot dusver niet was geweest en dat zij ook op geen enkele andere manier had kunnen worden, ook niet na verloop van vele jaren. En ook hier houdt de Here door Zijn heiligheid alles op een afstand, wat niet met haar in overeenstemming is. Zelfs voor Mozes bleef geen plaats over, waar de Here alles innam.

Dit herhaalde zich precies zo, toen de tempel werd ingewijd; ook toen bleef er in haar geen plaats over voor de priesters, vanwege de tegenwoordigheid van de heerlijkheid des Heren (1 Koningen 8:10-11). Zo heiligt de Here datgene, wat Hij in bezit neemt. Daarin ligt ook nu nog het wezen van de heiliging. Slechts daar, waar Hijzelf inkomt, komt ook de heiligheid. Maar daar is dan ook een volkomen afzondering, omdat al het onze moet wijken en elk element dat aan Hem vreemd is; ja zelfs wijzelf moeten verdwijnen - dan wordt Hij alles in allen! Ook zouden wij nog willen wijzen op de zevende dag, na de zes scheppingsdagen, als een duidelijk voorbeeld, op welke wijze God heiligt. Zonder twijfel, waren alle dagen zonder uitzondering goed, zoals trouwens alles, wat God scheidt; maar daarom waren deze dagen nog niet heilig, omdat wanneer zij dat geweest waren, het geen zin zou hebben gehad, dat God de zevende dag bovendien zegende, die ook door Hem was geschapen, en daarom volmaakt goed. Maar hoe werd deze dag dan geheiligd? Op precies dezelfde manier als bij de tabernakel en de grond, waarop zich het brandende braambos bevond. God nam deze dag voor Zich in bezit, tot Zijn speciaal eigendom. Zo was het ook met de plaats, dicht bij Jericho, waar Jozua de Vorst van het heil des Heren ontmoet. De persoonlijke inbezitneming van deze plaats en juist de tegenwoordigheid van deze Vorst heiligde haar (Jozua 5:13-15). Uit dit alles kunnen wij ook leren, dat afzondering op zichzelf geen heiliging met zich meebrengt, en dat heiliging onmogelijk is zonder afzondering. Afzondering is het negatieve in de heiligmaking; door de afzondering scheiden wij ons af van alles, wat niet uit God is en breken met alles buiten God. Het in bezit genomen worden en de inwoning door de Here is het positieve.

Terwijl wij door de afzondering ontledigd worden, worden wij door de inwoning vervuld; en dit laatste maakt de afzondering pas effectief en compleet. Laat daarom geen enkel kind van God tevreden zijn met alleen maar afzondering en laat hij niet denken, dat dat de door God verlangde heiligmaking zou zijn. Ieder van ons weet uit eigen ervaring, dat het mogelijk is, dat wij van bepaalde dingen losgekomen zijn en steeds weer loskomen. Wij hebben ons van dit of dat bevrijd en proberen dit losgekomen zijn steeds beslist en dieper door te voeren, echter zonder dat wij door de Here en Zijn heiligheid in bezit genomen zijn. Onze sterke wil, ons vaste voornemen kunnen dit tot op zekere hoogte bereiken; en wij denken, dat wij iets hebben bereikt, dat zonder meer uitzonderlijk genoemd mag worden. Maar wij zien niet, dat niet Christus, maar onze wil de heer van ons innerlijk bestaan is.

Wij zien niet, dat noch Hij noch Zijn heiligheid deel hebben aan deze zaak; het is allemaal - het werk van onze handen, waarbij Hij buitengesloten bleef - een karikatuur van de heiligmaking, die vaak tot uitdrukking kwam in het terugtrekken in een klooster of in de woestijn. Daarom, slechts wanneer Hij, Christus, werkelijk Heer wordt over onze wil en over de krachten van onze wil; wanneer Zijn wezen ons wezen doordringt en in bezit neemt, onze overleggingen, overwegingen, oordeelsvormingen, gedragingen - pas dan zal de ware heiligheid in elke activiteit of welke zaak ook, aan de dag treden, of dit nu op geestelijk terrein ligt of in het gewone dagelijkse leven. Laat ieder kind van God er daarom op toezien, dat hij of zij niet alleen het verlorene eigendom van Christus is, maar ook apart gezet is voor Christus van alles, wat buiten Hem aanspraak wil maken op zijn of haar leven. Bovenal moet ieder zich klaar bewust zijn: leeft in hem Christus daadwerkelijk, Die Zich ons ten eigendom heeft gekocht en voor Wien wij afgezonderd zijn, en zijn geest, ziel en lichaam doordrongen van Zijn tegenwoordigheid? In het dagelijkse leven is het best mogelijk, dat iemand een huis het zijne noemt, omdat hij het gekocht of gebouwd heeft, zonder dat hij erin woont. Dan is niet hij de baas in huis, maar anderen, die het bewonen. Zelfs al draagt dat huis de naam van

de eigenaar, toch zal het niet het stempel dragen van zijn karakter, maar van het karakter van hem, die het bewoont. De eigenaar - hij is immers de feitelijke baas van het huis - mag nog zo'n goede, vlekkeloze en gewaardeerde naam hebben; deze eigenschappen zijn niet overdraagbaar aan het huis. Ook zelfs dan niet, wanneer het steeds in één adem genoemd en in verband gebracht zou worden met zijn goede naam. Dat zou pas gebeuren op de dag, waarop de eigenaar zijn intrek in het huis zou nemen.

Wanneer echter in het huis allerlei gespuis woont, zal dit het huis een kwalijk aanzien geven, ondanks de goede naam van de eigenaar.

Zo is het, helaas, heel goed mogelijk, dat ditzelfde van een gelovige gezegd kan worden, waarvan wij zeker mogen weten, dat hij behoort tot de vrijgekochten des Heren, maar in wie de Here niet kan wonen en werken, zoals Hij dat zou willen.

Hoeveel "gespuis" (excuus voor deze, eigenlijk nog veel te zwakke, uitdrukking) huist er nog bij menigeen! En dat jaar in, jaar uit. Wat jammer! Het neemt de plaats in, die toekomt aan de Heilige Geest. In de ene hoek van het hart heeft zich de afgunst genesteld, in de andere gierigheid en hebzucht, in de derde onverzoenlijkheid, in de vierde drift en andere schandelijke hartstochten, neiging tot roddelen, kwaadsprekerij, liefdeloosheid en leedvermaak - overal kom je dagelijks de oude mens tegen met zijn eigenliefde, eerzucht, humeurigheid, in één woord, met zijn gewichtig doende, door alle gaten en kieren zichtbare "IK". Dan komt de een, dan de ander van dit "gespuis" naar buiten en laat zien, dat hij de huisheer is. Het leven van zo'n kind van God draagt allesbehalve het karakter van de Eigenaar, maar wel dat van zijn bewoners. En dat karakter moet het wel dragen door de afwezigheid van heiligheid. O, mocht het de Here toch niet vergaan met velen van Zijn verlore kinderen, als een zekere miljonair!

Deze rijkard kocht tegen enorme bedragen hele wijken op van een prachtige stad. Omdat hij over een groot vermogen de beschikking had, probeerde hij de hele stad in bezit te krijgen. Bij stukjes en beetjes kocht hij het ene huis na het andere op in het overblijvende deel van de stad, zodat hij zijn doel bijna bereikt had. Er bleef nog maar een klein huisje over, dat in handen bleef van een andere eigenaar. "Wel, dacht de rijke man, dat is een kleinigheid; daarmee kom ik wel klaar!"

En dus verschijnt de rijke man op een dag bij de eigenaar van het kleine huisje met het voorstel, hem zijn huis te verkopen. "Nee, mijn huis is niet te koop", is het antwoord. "Maar ik betaal u een hoge prijs!" "Kan niet schelen, mijn huis is niet te koop", krijgt hij ten antwoord. "Ik betaal u het twee-, drie-, vier-, vijfvoudige!"

Steeds weer krijgt de rijkard te horen: "Mijn huis is niet te koop". En de rijke man kon zeggen wat hij wilde, tenslotte moest hij weggaan, zonder zaken te hebben gedaan, diep teleurgesteld.

En elke keer, dat de eigenaar van het kleine huisje de rijke heer tegenkwam lachte hij hem uit: "Zie je wel, we zijn allebei eigenaars van de stad - je hebt het niet alleen voor het zeggen!" En moet de Here nog niet vaal Zijn macht in menig hart delen, en huist er niet in menige schuilhoek een "Kanaäniet", die zich tegen de Allerhoogste verzet? Hoe staat het met u? Heilig ieder hoekje van uw hart voor uw Heer en wees niet eerder tevreden voordat Hij alles in bezit heeft genomen. Het hele verlossingswerk van Christus heeft één groot doel - God en de mens te verenigen. Dat wil zeggen - niet alleen een verzoening tussen hen tot stand te brengen, maar God en mens één maken.

Reeds in het Oude Testament heeft God deze wens uitgesproken met de woorden: "En Ik zal in het midden van u wandelen en zal tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn" (Leviticus 26:12). In het Nieuwe Testament zal dit Goddelijke verlangen ten volle worden vervuld. De Here wil niet alleen wandelen temidden van Zijn volk, maar het is Zijn voornemen door Christus te wonen in de gelovigen. "Ik in hen, en gij in Mij; opdat zij volmaakt zijn in Eén" (Johannes 17:23) - was het gebed van de grote Hogepriester. "Blijft in Mij, en Ik in u"; "Wie in Mij blijft, en Ik in hem" (Johannes 15:4-5) - is de enige voorwaarde, die Christus stelt om vrucht te dragen. En "Dat Ik in Mijn Vader ben, en gij in Mij en Ik in u", moet door de komst van de Heilige Geest in hen tot een levendig besef worden (Johannes 14:20). "En Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen en zullen woning bij hem maken" (Johannes 14:23) is de belofte aan hen, die zich in volkomen gehoorzaamheid aan Hem hebben overgegeven. "Christus in u" is nu de onthulde verborgenheid en de waarachtige Hoop der heerlijkheid (Kolossenzen 1:27).

Daarom is de zelfbeproeving en het zelfonderzoek: is Jezus Christus in u? de enige betrouwbare maatstaf met betrekking tot onze juiste of onjuiste verhouding tot God (2 Korinthiërs 13:5). En dus is de ware heiligmaking en heiligheid slechts dáár mogelijk, waar de Here Zelf tegenwoordig is, waar u leeft en wandelt in Hem; waar u één blijft in Hem, en Hij alleen in alles werkt en over alles heerst.

Nadat wij iets gezien hebben van het wezen van de heiligmaking, willen wij onze blik richten op het doel van de heiligmaking.

4. Het doel van de heiligmaking

Iedere zaak, iedere onderneming, wil zij vatbaar zijn voor verwezenlijking en bloei, moet een vastomlijnd doel hebben. Wanneer dit laatste ontbreekt, bevinden de deelnemers aan de onderneming zich in een beklagenswaardige positie, omdat zij niet kunnen weten of zij dichterbij de voltooiing van een zaak toe zijn, dan wel, dan wel, of zich het tegenovergestelde aan het voltrekken is.

In zo'n geval zullen al hun activiteiten, inplaats van bij te dragen tot de ontwikkeling van de zaak, eerder een rem betekenen. De gevolgen zullen zijn: tegenzin, gebrek aan moed en op de tast verder gaan. Zo vaak is het maar al te duidelijk, dat de meerderheid van de kinderen van God voortleeft in een volslagen geestelijke onwetendheid, zelfs nadat zij vele jaren op de geloofsweg zijn, als het gaat om de vraag, wat God eigenlijk in hen wil bereiken, nadat zij door Hem zijn gered.

Erger nog - veel predikers en leiders van grote gelederen in het leger van God weten niet van een Goddelijk doel, noch met betrekking tot henzelf, noch tot de hun toevertrouwde schapen.

Sommigen echter, die er enig begrip van hebben, zijn in het streven naar heiligmaking zo slap, dat daaruit de gevolgtrekking zou kunnen worden gemaakt, dat zij niet serieus geloven in het heerlijke, door God geopenbaarde voornemen met betrekking tot Zijn kinderen. Terwijl aan de ene kant zoveel wordt gedaan voor nieuwe bekeringen, heerst onder de reeds bekeerden vaak een onvergeeflijke nalatigheid.

Daarom zien we hier doorlopende verliezen, die daarin bestaan, dat de meerderheid van de gelovigen een ziekelijk geloofsleven tot regel verheft, de frisheid van de geest met de jaren minder wordt en de toenadering tot de wereld toeneemt en vaste voet krijgt; zowel bij de afzonderlijke personen, als bij de hele gemeente. Hieruit blijkt al duidelijk, hoe belangrijk het is, het Goddelijke doel met ons leven te kennen, dit steeds voor ogen te houden, maar bovenal - zo te lopen, dat wij de prijs mogen verkrijgen (1 Korinthiërs 9:24).

Velen denken, dat Gods doel met hen is, uitsluitend hen te redden van het eeuwig verderf en van de hel; en daar zij ervan overtuigd zijn, dat zij daaraan zijn ontkomen en eens in de hemel zullen komen, vragen zij verbaasd: "Wat ontbreekt ons nog? Wij hebben immers datgene bereikt, wat ook slechts de allerheiligsten bereiken. Behalve dat, al onze werken maken ons niet zalig, alleen Gods werk". Dit standpunt, dat velen innemen, verraadt een alledroevigst egoïsme. Zij vragen zich geen ogenblik af, of God wel bij hen tot Zijn recht is gekomen, of hun leven Hem wel verheerlijkt en of het leven, dat zij hier leiden de prijs de prijs wel waar is die de Zoon van God ervoor heeft betaald. Toen deze mensen hun toevlucht namen tot Christus, was het blijkbaar hun bedoeling, door Hem buiten de gevarezone te geraken; en omdat zij menen, dat te hebben bereikt, zijn zij volkomen tevreden. Hun verlossing is alleen maar een verzekering tegen het eeuwig verderf. Mochten deze mensen toch eens beginnen het voornemen en het doel van God te onderzoeken en bereid zijn Gode te geven dat Gods is! Wanneer wij het hebben over het doel van de heiligmaking, dan bedoelen wij natuurlijk niets anders dan Gods doel met de verlostten, die, wanneer zij in de juiste verhouding staan van kind tot Vader, het doel van de Vader ook tot het hunne zullen maken. Afwijken van de Vader in deze zaak kan heel hun levenswerk te gronde richten en hun een eindeloze ellende en schade berokkenen, die zich uitstrekt tot de grote dag des Heren¹ (1 Korinthiërs 3:13, 15). Wie zou,

¹ Hier moet beter staan: "het oordeel", in plaats van "de grote dag des Heren". Er zijn immers onderscheiden oordelen voor onder andere 1. de Gemeente (bij de Opname), 2. voor Israël en wereld (in de Dag des Heren, de 70ste jaarweek), 3. over Schapen en Bokken (aan het begin van het duizendjarig Vrederijk), en 4. het Laatste Oordeel (aan het eind van het duizendjarig Vrederijk). Meer in detail hier besproken: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/8-oordelen.pdf> (M.V.)

met dit voor ogen, verder onverschillig willen blijven met betrekking tot Gods voornemen met hem? Wat zullen wij nu in het algemeen over dit Goddelijke doel zeggen? Zullen wij dat gewoon door enkele voorbeelden illustreren? Natuurlijk zou dat mogelijk zijn met behulp van deze of gene Schriftplaats, maar niet velen zouden daar baat bij hebben, omdat zovelen nog het nodige begrip ontbreekt. Ook moeten wij zeggen over de doelstelling van de heiligmaking, dat zij als het ware met de groei van Gods kinderen meegroeit. Daarmee willen wij echter in het geheel niet ontkennen, dat onze hemelse Vader reeds van eeuwigheid Zijn vastbesloten, heerlijke, definitieve bedoeling aangaande onze verlossing op het oog had. Neen, integendeel, Hij heeft dat volkomen duidelijk en uitdrukkelijk in Zijn Woord geopenbaard, zodat ieder dit daarin zien en lezen kan. Maar wij willen daarmee zeggen, dat hoewel dit doel eeuwenlang in Zijn Boek geschreven staat, Hij het opeenvolgend, tragsgewijs aan ons openbaart, d.w.z. naar de mate van onze toewijding en gehoorzaamheid aan het ons geschonken licht en de van Hem ontvangen kennis (lees aandachtig 2 Petrus 1:3-8).

Wanneer dat zo is, moeten er zuigelingen, jongelingen en vaders in Christus zijn, en het moet een ieder duidelijk zijn, dat de eersten vergeleken met de laatsten een heel wat lager doel voor ogen staat; en het doel van de laatsten voor de eersten schrikaanjagend kan zijn. Velen zullen het beschouwen als iets onbereikbaars en er zich in het begin van afwenden. Wanneer het zo staat met het doel van onze heiligmaking, kan de groei van ieder uitgaan boven bidden en denken.

Ja, wanneer de gelovige met zijn geestelijke groei meer leert verstaan en nog meer te vragen, zal de Here hem steeds verder naar Zijn doel kunnen leiden. Hierbij vergaat het ons als bij het beklimmen van voor ons liggende bergen. Voor het in Christus gegroeide kind van God zal elke eerder bereikte hoogte telkens weer de voorlaatste voor het doel blijken te zijn, waarna zich plotseling een nieuwe en heerlijker hoogte verheft; en wanneer die bereikt is, duikt verderop nog een andere op, die de juist bereikte hoogte verre overtreft. En zo gaat het verder. Laat niemand echter bang zijn, dat hij op die weg achter adem zal komen. Integendeel, iedere stap vooruit brengt groter geestelijk genot. Vanaf het begin zult u het heerlijke besef meedragen, dat u de ervaring zult opdoen dat Hij "machtig" in ons werkt. En zo zal het gaan van heerlijkheid tot heerlijkheid.

Wij willen echter niet nalaten te letten op enkele aanwijzingen met betrekking tot het Goddelijke doel met onze heiligmaking. Wij moeten hier beginnen met de onderste trede, zodat alle andere daarop kunnen volgen.

Het Goddelijke voornemen omvat:

1. Onze daadwerkelijke en praktische bevrijding van de zonde. "Want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden" (Mattheüs 1:21). Dat is het eerste, wat ons gezegd wordt op de eerste bladzijde van het Nieuwe Testament over onze heerlijke Verlosser, nog voordat Hij geboren was. Het is erg belangrijk om op te merken, dat er niet gezegd wordt: "Hij zal de zondaren zalig maken van hun zonden". Wij weten, dat Hij dat laatste ook doet. Maar de zonde is een verschrikkelijke macht, die ook het volk van Christus wil knechten. Dankzegging en eer aan de Here - hier wordt ons een goede boodschap gebracht! Zijn verlossing bestaat juist daarin, dat Hij Zijn volk van de zonde bevrijdt. Zijn volk en de zonde, en niet alleen Zijn volk en de vloek op de zonde moeten goed worden onderscheiden, wil het volk werkelijk verlost zijn door zijn Verlosser. Zo heeft ook de apostel Paulus het verstaan, toen hij overwoog: "Maar indien wij, die in Christus zoeken gerechtvaardigd te worden, ook zelf zondaars bevonden worden, is dan Christus een dienaar der zonde? Dat zij verre!" (Galaten 2:17).

Wij zien dat de apostel Paulus met verontwaardiging een leven in de zonde door een gerechtvaardigde afwijst, omdat zo'n leven Christus zou voorstellen als Degene, Die de zonde aanmoedigt en in stand houdt door Zijn overvloedige genade. Wanneer dus de gelovige zich niet afwendt van het onreine en onheilige, maar daarvoor een plaats inruimt, maakt hij zijn Heer tot een dienaar der zonde.

"Zondigen? - dat nooit!" - zo roept een ander kind van God, dat zojuist gerechtvaardigd is en bevrijd van de vloek en de macht van de zonde, in stilte of misschien ook wel overluid, toen het tot hem doordrong, hoe volmaakt zijn Verlosser hem reinigde. Misschien heeft men over deze gelovige wel schampere opmerkingen gemaakt; Zo van: hij weet niet beter, omdat hij de zonde nog niet zo goed kent, dat veelkoppige monster. Maar zou deze zienswijze tóch niet de juiste zijn en in over-

eenstemming met het apostolische “Dat zij verre!” En zou deze gedachtengang niet geheel overeenkomen met de gepaste waarschuwing, die door onze Heer en Meester aan zovelen, die naar lichaam en ziel waren genezen op hun verdere levensweg werd meegegeven, toen Hij sprak: “Zie, gij zijt gezond geworden, zondig niet meer, opdat u niet wat ergers geschieden?” (Johannes 5:14). Of zoals de Here sprak tot die zondares: “Ga heen en zondig niet meer” (Johannes 8:11). En zou juist dat niet weerklank vinden bij de geheiligde: “Wij die der zonde gestorven zijn, hoe zullen wij nog in dezelfde leven?” In ieder geval zou het in overeenstemming zijn met de bedoeling van God: ons vrij van zonden te zien.

Zo heeft de Here sommigen van Zijn kinderen vanaf hun eerste geestelijke ademtocht op de heerlijke bodem van de heiligmaking geplaatst. Mochten toch de kinderen van God, gelijk zij Christus Jezus den Here hebben aangenomen, ook zo in Hem wandelen (Kolossenzen 2:6). Daadwerkelijk en in de praktijk wil God ons van de zonde bevrijden, zeiden we zoëven. “Maar in hoeverre, tot welke grens?”, hoor ik velen vragen. Nu, goed, als u, kinderen van God, zelf grenzen gaat stellen, in hoeverre God Zijn kinderen in de zonde zou willen zien en in hoeverre daarvan bevrijd! Ik ben ervan overtuigd dat niemand van ons ook maar durft te veronderstellen, dat God ook maar een zweem van zonde in een van de Zijnen zou wensen te zien. Welnu, wanneer dat het doel is van God in Zijn verlossing door Christus, moet ook u dat tot doel maken. Maar, inplaats van naar onze conclusies te luisteren, willen wij liever horen, wat het Woord van God daarover zegt. En wat zegt Hij in Zijn Woord? God zegt ons door de apostel, dat Jezus Christus “Zichzelf gegeven heeft voor ons”. En wanneer wij vragen waarom? Wordt ons uitdrukkelijk geantwoord: “Opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid” (Titus 2:14).

God zegt ons keer op keer, dat wij met Christus gestorven zijn voor de zonde (Romeinen 6:2, 5, 11), dat wij daarvan bevrijd zijn, dat de wet der zonde en des doods niets over ons te zeggen heeft, wanneer wij door de Heilige Geest leven in Christus (Romeinen 8:2). Dat is de zuiverste werkelijkheid in Christus; maar het wordt pas werkelijkheid voor ons, wanneer wij het door geloof in bezit nemen, zoals wij in bezit namen onze vergeving, rechtvaardigmaking en vrede met God. En wat is Gods bedoeling in deze voldongen feiten? Eén ding: “Opdat gelijk de zonde geheerst heeft tot den dood” (en hoe heerste zij tot in de wortels van ons hele bestaan, op elk levensgebied!), “alzo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Here” (Romeinen 5:21).

OP wie dit betrekking heeft en wanneer deze heerschappij openbaar moet komen, zegt ons een ander, voorgaand vers: “Veel meer zullen degenen, die den overvloed aan genade en der gave der rechtvaardigheid ontvangen, in het leven heersen (niet eens in het duizendjarig rijk of in de eeuwigheid) door dien Eenen, namelijk Jezus Christus” (Romeinen 5:17). Wat moeten dus de praktische gevolgen zijn van zo’n complete aanneming van de verlossing? – Reiniging van alle besmetting des vlezes en des geestes (2 Korinthiërs 7:1), niet-aanraking van hetgeen onrein is (2 Korinthiërs 6:17); kruisiging van het vlees met de bewegingen en begeerlijkheden (Galaten 5:24); tenietdoening van het lichaam der zonde, opdat wij niet meer de zonde dienen (Romeinen 6:6); maar waken tegen de allereerste beroering met de zonde, of die nu via het oog, de hand of de voet binnen wil dringen (Mattheüs 5:29-30; Markus 9:45).

Wie van ons zou niet wéten, dat het Gods voornemen is, Zichzelf de gemeente **HEERLIJK** voor te stellen. En waarin moet die heerlijkheid bestaan? Dat staat in het vervolg: “Die geen vlek of rimpel heeft of iets dergelijks, maar dat zij heilig en onberispelijk zou zijn” (Efeziërs 5:27). Wilt u deze gemeente niet helpen vormen? Zo ja, dan mag u geen vlek of rimpel of iets dergelijks hebben; want wat u hebt, heeft de gemeente ook. En hoe zal God dan Zijn doel bereiken? – Ons wordt verder gezegd, dat wij in deze wereld gesteld zijn om “onberispelijk en oprecht te zijn, als kinderen Gods, onberispelijk in het midden van een krom en verdraaid geslacht” (Filippenzen 2:15). Wij moeten de komst des Heren verwachten. En hoe? – onberispelijk in heiligmaking voor onzen God en Vader, in de toekomst van onzen Here Jezus Christus (1 Thessalonicenzen 3:13). Daarom moeten wij “onbevlekt en onberispelijk blijken te zijn voor Hem in vrede (2 Petrus 3:14).

Dit zo heilige woord zegt verder, dat een ieder, “die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is” (1 Johannes 3:3). Derhalve gaat er een reinigen vooraf aan het zien van Hem “gelijk hij is”. Wanneer wij het Woord van God niet beschouwen als een woord, dat nergens over

spreekt, of overdreven frasen bevat, maar het houden voor Zijn Woord, dat vast is; wanneer wij kinderlijk geloven, dat God meent, wat Hij zegt, - zullen wij ontdekken uit de aangehaalde schriftplaatsen en uit nog meer niet aangehaalde schriftplaatsen, dat Gods bedoeling met ons bij Zijn verlossing was – een volledige breuk met de zonde, zelfs met de schijn ervan (1 Thessalonicenzen 5:22). Aanvullend willen wij nog vermelden, hoe de reeds lang overleden en nog zo gewaardeerde Spurgeon dit heeft opgevat. Hij zegt in zijn werk “Door genade zijt gij behouden”: “Behoud, redding zou een treurige halfslachtige zaak zijn, wanneer zij zich niet zou uitstrekken ook over dit deel van onze verdorven natuur. Zoals wij begenadigd werden, moeten wij ook gereinigd worden. Rechtvaardigmaking zonder heiligmaking kan de naam van redding niet dragen. Dat zou gelijk staan met het rein verklaren van een melaatse en hem laten sterven aan zijn ziekte; met het gratie verlenen aan een opstandeling en tegelijk toestaan, dat de opstandeling een vijand blijft van zijn vorst; het zou de gevolgen wegnemen, maar de oorzaak laten bestaan, wat voor ons eindeloos en uitzichtloos werken zou betekenen ... Vergeten we niet, dat de Here Jezus gekomen is, om op een drievoudige manier de zonde weg te nemen. Hij kwam, om ons te bevrijden van de straf op de zonde, van de macht der zonde en van het aankleven van de zonde. Het is mogelijk, direct te gaan tot het tweede – de macht van de zonde kan ter plaatse gebroken worden, en daarmee bent u op weg naar het derde – de bevrijding van de aanklevende zonde. “En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen (1 Johannes 3:5).

2. Verder was het Gods doel en voornemen – ons waarlijk tot Zijn eigendom te hebben. “Want des Heren deel is Zijn volk, Jakob is het Hem toegemeten erfdeel” (Deuteronomium 32:9); “Zo zult gij Mijn eigendom zijn uit alle volken: want de ganse aarde is Mijn” (Exodus 19:5); “Tot verlossing van het volk, dat Hij Zich verworven heeft, tot lof Zijner heerlijkheid” (Efeziërs 1:14); “En voor Zich te reinigen een eigen volk, ijverig in goede werken” (Titus 2:14). In de Heilige Schrift zijn er talrijke dergelijke uitspraken te vinden die betrekking hebben op de vrijgekochten des Heren.

En wat zeggen ons deze uitspraken? Dat Hij ons verlost (loskocht) VOOR ZICHZELF, Helaas, als het gaat over de verlossing, heeft zich bij velen maar al te vaak een begrip gevormd, dat eenzijdig, om niet te zeggen - EGOÏSTISCH – is. Namelijk, dat de verlossing slechts bestaat in de vrijwaring van alle mogelijke kwellingen van het eeuwig verderf, en op die manier niets anders is, dan een middel voor ons geluk en genoegen, zonder begrip van de volle waarheid, dat Christus ons verlost heeft “Opdat Hij ons tot God zou brengen” (1 Petrus 3:18). God wilde opnieuw Zijn eigendom in bezit nemen; en dat maar niet zo in het algemeen, maar Hij wilde deel hebben aan alle details van het bestaan en het leven van ieder van Zijn kinderen. Dan mag er niets overblijven waarvan wij zouden kunnen zeggen: “Dat is van mij”.

Wij zijn Zijn eigendom in velerlei opzicht, maar alleen de heiligmaking brengt aan het licht, of wijzelf daadwerkelijk onze totale horigheid erkennen, of wij alles, wat wij zijn en hebben in Zijn dienst stellen, ook ons kunnen en bezit, en laten wij Hem toe in bezit te nemen wat Hem toebehoort? De ware heiligmaking maakt van ons als het ware wakkere wachters over onszelf, over ons goed en vermogen, dat niet ons toebehoort, maar waarvan wij rekenschap zullen moeten afleggen voor de Eigenaar. Iedere toeëigening van deze bezittingen, ieder gebruik voor doeleinden, waarvoor zij niet mogen worden gebruikt, ieder toegeven aan verkeerde aanspraken, van welke kant ze ook mogen komen, is onbetrouwbaarheid, diefstal tegenover de Here.

Slechts de ware heiligmaking geeft God opnieuw de volle beschikking over ons. O, werd dit toch eindelijk in zijn volle omvang door Zijn kinderen ingezien en mocht ieder van hen bereid zijn zich geheel en al aan Hem over te geven! Als eigendom van God, vormen wij om zo te zeggen aaneengesloten lagen van verschillende schatten die als het ware in ons opgehoopt liggen en met de dag zich vermeerderen. Zij staan in direct of indirect verband met ons leven. Eens werden zij ontvreemd aan hun wettige Heer en voor onze eigen doeleinden gebruikt, onze hartstochten en begeerten, of voor de wereld, zonde of duivel. Wanneer we echter zelf worden teruggebracht tot de Here, moeten ook al onze schatten aan Hem worden teruggegeven. Eén van die schatten is bijvoorbeeld ONS LEVEN. Wanneer wij verlost zijn door de Here, behoort Hem ook ons leven toe. Maar, pas op, is dat ook zo? Verheugt u zich over iedere ademhaling, omdat u haar mag wijden aan de Here, van Wien zij afkomstig was. Verheugt u zich over het kloppen van uw hart, omdat het mag kloppen voor Hem? Wijst u elke aanspraak op uw leven af, van welke kant deze ook komt, zelfs al bent u het ermee eens, alleen om aan Zijn aanspraken te voldoen?

Weet, dat Hij “voor allen gestorven is, opdat degenen, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven maar voor Hem, Die voor hen gestorven en opgewekt is” (2 Korinthiërs 5:15). “Niet meer voor zichzelf” – hoe komt deze begrenzing van uw leven bij u over? Niet een dag, niet een uur, niet een half uur mag u toebehoren aan Hem, Die door het afleggen van Zijn leven u en uw leven tot Zijn eigendom heeft gekocht. Maak zo Zijn doel tot uw doel. “Want er is tijd genoeg voorbijgegaan met het volbrengen van de wil der heidenen” (1 Petrus 4:3). Maar wat is “de wil der heidenen?” vragen we ons misschien af. Dat kunt u het duidelijkst zien Bij Petrus, die, hoewel hij nooit heiden was, maar als apostel, met ogenschijnlijk de beste bedoelingen, moest horen: “Ga weg, achter Mij, Satan! – gij zijt Mij een aanstoot; want gij verzint niet de dingen die Gods zijn, maar die der mensen zijn” (Mattheüs 16:23). En dus is alles, wat niet uit God is, uit de mensen, en daarachter ziet de Here Satan. Een andere rijkdom is: ONZE KOSTBARE TIJD. Sedert wij de Here toebehoren – zoals we al zeiden – kunnen wij op geen enkel uur meer aanspraak maken. Daarom, hoe zou ieder uur aan Hem gewijd moeten zijn! Immers is ieder uur een deel van Zijn rijkdom, die ons is gegeven om overeenkomstig Zijn wil te worden gebruikt. Daarom zou niet alleen de zondag Hem gewijd moeten zijn, maar ook de maandag, de dinsdag en iedere dag die Hij u geeft uit Zijn liefdevolle hand. Niet het geringste deel van al uw dagen, dat u zou mogen gebruiken naar eigen believen, of het in ledigheid doorbrengen. Laat daarom ook uw kostbare tijd terugkeren tot haar wettige Heer – u bent de rentmeester van de Heer. Als u dat doet, leeft u in de heiligmaking en nadert u Zijn doel. En weet u, dat uw bezit helemaal niet van u is? Ja, dat weet u, maar hoe staat het in de praktijk? Hoeveel houden wij achter, waar Hij met gulle hand zou hebben gezaaid, hoeveel beknibbelen wij, als of alles enig en alleen van ons was, en Hij niet de werkelijke eigenaar zou zijn! Als het zo niet gesteld was met veel huisbezorgers Gods, zou er dan wel ooit een tekort kunnen ontstaan aan de nodige middelen op het brede terrein van het Koninkrijk Gods? Bij de heiligmaking van de verlostten is het Gods bedoeling, hen uit te leiden uit de slavernij van de Farao met medeneming van ons kleinvee en al het vee, het hele vermogen van Israël; er zal niet één hoef achterblijven! (Exodus 10:24-26).

3. Verder is het Gods bedoeling, dat Christus Zijn eigen leven in ons zou uitleven. Velen denken, dat heiligmaking hetzelfde is, als het streven naar deugdzaamheid van achtenswaardige mensen. De moraal heeft eigenlijk ten doel, de mens een klein beetje beter te maken, of in ieder geval, zo goed mogelijk. Velen zijn met zichzelf bezig, om dat doel te bereiken. Hier en daar lukt het hun, door eigen inspanning met behulp van hun energie en een krachtige wil, sommige grove uitingen in te tomen. Anderzijds de een of andere prachtige eigenschap of activiteit te ontwikkelen. Echter, hoe prijzenswaardig een dergelijk streven in de ogen van mensen ook mag zijn, het heeft niets uitstaande met hetgeen God in Christus met ons op het oog heeft. Hij kan geen gebruik maken van onze krachten, onze energie en onze sterke wil, omdat zij, wanneer zij in actie komen, Hemzelf en Zijn werking uitsluiten, of in het beste geval doen alsof zij God te hulp roepen. Om DAT te bereiken, was het niet nodig, dat wij in Christus verlost werden. Wij weten allemaal wel, dat dit de weg is waarop alle achtenswaardige heidenen en alle meer ernstige, brave mensen zichtbare deugden bereiken, zonder ooit Christus Jezus te hebben gekend. Al deze vruchten, voortgebracht zelfs door kinderen van God (langs bovengenoemde weg), zijn dode werken – hout, stro en stoppels; het zijn zelfs zonden, die door het bloed van Christus moeten worden afgewassen (Hebreeën 9:14), want wanneer die werken worden volbracht, verhindert dit ons eigen leven, dat wij moeten haten, opdat het leven van Christus in ons zou werken.

Dat, wat onze Vader wil, is, dat de levende Christus in ons Zijn eigen leven zou uitleven. Slechts zo kunnen wij de persoonlijke uitspraken van Christus verstaan over Zijn blijven in ons en ons blijven in Hem.

Slechts zo kunnen wij vele van Zijn gelijkenissen verstaan, door middel waarvan Hij aan ons allen deze kostbare waarheid duidelijk wilde maken en wij de ware betekenis ervan zouden vatten. Christus wil, zoals Hijzelf ons duidelijk maakt, dat Zijn leven zo in ons zou doordringen, zoals het leven van de wijnstok haar ranken doordringt en daarna in knoppen, bloemen en vruchten tot openbaring komt (Johannes 15:1-15). “Als het Brood, Dat uit de hemel is neergedaald” wil Hij in ons zijn, zoals het natuurlijke brood, opgenomen wordt door en verenigd wordt met degene, die het eet, zo ook wij deel zouden hebben aan Zijn leven (Johannes 6:48-54). Christus wil, dat wij leven en handelen door Hem, zoals Hij leefde en handelde door de Vader (Johannes 6:57).

En zoals een en hetzelfde leven klopt, zowel in de leden als in het hoofd, zo moet Zijn leven zijn in ons (Kolossenzen 2:19; Efeziërs 4:15-16). Zo verstond ook de apostel het, toen hij zei: “En ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij” (Galaten 2:20), of: “Het leven is mij Christus” (Filippenzen 1:21), of: “Opdat ook het leven van Jezus in ons sterfelijk vlees zou geopenbaard worden” (2 Korinthiërs 4:11), of: “Strijdende naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht” (Kolossenzen 1:29), enz. Zolang een christen leeft uit eigen kracht, zijn morele kwaliteiten in stand houdt, door het vervullen van zijn plichten, die hem dagelijks worden opgelegd, en op die manier tracht zijn leven op het peil te houden van: fatsoenlijk, achtenswaardig en vroom – zolang leeft hij geen geheiligd leven, maar een leven naar eigen inzicht. Dan kan er veel activiteit en bedrijvigheid zijn, die “vruchten” worden genoemd, maar zijn het volstrekt niet, omdat Christus ze niet in hem heeft voortgebracht. “Uw vrucht is uit Mij gevonden” (Hosea 14:9-10), en “Vervuld met vruchten der gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn, tot heerlijkheid en prijs van God” (Filippenzen 1:11). Dat is de Goddelijke weg in de heiligmaking.

Christus moet in de gelegenheid zijn, vrucht voort te brengen in ons door Zijn leven, zoals de wijnstok met zijn sappen de druiventrossen en ranken voedt. Dat is het uitdrukkelijke doel van God; laat het daarom ook uw doel worden en sta Hem niet in de weg met uw eigen zienswijze, word minder, opdat Hij kan toenemen (Johannes 3:30) en bovendien zo, dat u zou kunnen zeggen: in mij is Hij alles en in alles!

4. NOG HOGER LIGT HET DOEL VAN GOD – het is niet minder, dan het gelijkvormig zijn aan de Here. Hij, onze Verlosser, is tegelijk ons voorbeeld. Hij is het grote Beeld, waarnaar alle kinderen van God moeten worden veranderd. Het is verrassend, hoe duidelijk de Heilige Schrift zich daarover uitsprekt, en opnieuw opmerkelijk hoe weinig begrip daarover bestaat bij veel kinderen van God. Velen vrezen zelfs een dergelijke gedachte te laten opkomen, alsof het een ketterij zou zijn. En inderdaad, indien God niet deze kostbare waarheid in Zijn Woord had uitgesproken, zou geen enkel mens op die gedachte zijn gekomen. Hij spreekt volkomen duidelijk daarover door de apostel: “Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren bestemd – bestemd tot wat? – aan het beeld Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broeders” (Romeinen 8:29).

Hier zien wij, dat het “van tevoren gekend zijn” samenviel met het voorbestemd zijn – het beeld van Christus gelijkvormig te zijn. God de Vader heeft zo, reeds vanaf den beginne dit doel voor ons op het oog gehad; dat stond Hem reeds van eeuwigheid voor ogen. Hij begon daar, waar wij, verlost, nu moeten eindigen. Hij zag Christus; Hij zag ons grote Voorbeeld; en Hij zag ons, die nog niet geboren waren, en bepaalde, dat wij aan dat Voorbeeld zouden beantwoorden.

Nu hopen velen aan Hem gelijk te worden, wanneer zij Hem zien, gelijk Hij is (1 Johannes 3:2). Zij veronderstellen echter, dat de dood of het grote moment van de opname der Gemeente, wanneer zij die moeten meemaken, hen plotseling zal veranderen in Zijn evenbeeld – hoe hun levenswandel na hun bekering hier ook geweest is.

Laat niemand zichzelf bedriegen, want als dat zo was, zou de apostel Paulus, om het maar zacht uit te drukken, zeer onverstandig hebben gedaan, toen hij zich zo hevig ongerust maakte over de Galaten, alsof hij – zoals hij het uitdrukt – “opnieuw in barensood is”, totdat Christus gestalte in u kreeg (Galaten 4:19). Waartoe opnieuw deze geboorteweeën, ter wille van het gestalte krijgen van Christus, wanneer dit zich, hoe dan ook, zeker zal voltrekken bij deze grote gebeurtenis? Wij zien, dat deze dienaar des Heren het zo heeft gezien, dat Christus Zich hiér reeds moet afspiegelen; en aangezien dat niét gebeurde, doorleed hij de ergste pijnen, die er zijn. Tot de Efeziërs spreekt de apostel Paulus over het komen tot de mannelijke volwassenheid – “de maat van den wasdom der volheid van Christus” (Efeziërs 4:13). Dit wijst, evenals in het voorgaande vers, op een groeiproces, hier, op aarde; en in beide schriftplaatsen worden niet alleen enkelingen, speciale personen, maar alle verlost, bedoeld. In Kolossenzen 3:10-11 spreekt de apostel over de nieuwe mens. Gelukkig de mens, die weet, dat hij met Hem bekleed is! Maar is dat alles wat nodig is?

Wanneer het goed met ons staat, zal deze nieuwe mens worden vernieuwd. Tweemaal wordt gewezen op het heerlijke voorgestelde beeld, waaraan deze mens moet beantwoorden. De ene keer wordt gezegd: “naar het evenbeeld Desgenen Die hem geschapen heeft”, en de andere keer: “maar Christus is alles en in allen”. In een andere schriftplaats beschrijft Paulus op een dergelijke wijze deze

heerlijke werkelijkheid van de verandering: “En wij allen ... worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door den Heren, die Geest is (2 Korinthiërs 3:18). Gelijkvormig worden aan Christus wil zeggen: in handel en wandel, spreken en doen, en denken in de gezindheid van Christus, opdat “de gezindheid in u zij, welke ook in Christus Jezus was” (Filippenzen 2:5). Dat is het, waarnaar het wijde hart van de Vader verlangt, daarginds in de hemelen. Mochten toch eindelijk alle kinderen van God tot inzicht komen en zich datgene ten doel stellen, dat ook God Zich ten doel gesteld heeft. Wat aangaat het doel van God met Zijn verlostten, zouden wij nog een stap verder kunnen gaan. Wij zouden kunnen wijzen op Zijn uiteindelijke doel voor Christus, Zijn Zoon, een bruid op te voeden. Moge evenwel de Heilige Geest Zelf deze tere en ver boven alle verstand uitgaande geloofszaak voor ieder naderbij brengen.

5. Middelen tot heiligmaking

Na een blik te hebben geslagen, al was het een vluchtige, in Gods bedoeling met onze heiligmaking, zullen wij zeker tot de overtuiging zijn gekomen, dat zij zeer hoog verheven en groots is, en daarom kan bij serieuze mensen onwillekeurig de vraag opkomen: wie is tot deze dingen in staat? Hier gaat alles de menselijke krachten ver te boven, en niets, zelfs niet de geringste doelstelling, zou door onszelf kunnen worden verwezenlijkt.

Alleen vleeselijk gezinde kinderen van God, die nooit de bedoelingen van God in dezen hebben onderzocht en begrepen, kunnen, evenals indertijd Israël bij Horeb, haastig uitroepen: “Al wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen” (Exodus 19:8), zonder eerst te gaan zitten en de kosten te berekenen, of hij ook heeft, wat tot volmaking nodig is (Lukas 14:28).

Slechts vleeselijk ingestelde kinderen van God kunnen denken, zoals ook ik eens dacht, dat er verder niets nodig is, dan een verstandelijke kennis van de wil van God en verder mijn ijver, mijn standvastigheid om iedere dag vol te houden, om tenslotte het plan Gods ten volle uit te voeren.

Maar dat is een grove dwaling, waarin, helaas, veel kostbare zielen vervallen en er de oorzaak van wordt, waarom zij op de drempel van hun nieuwe leven struikelen; vervolgens de weg van de heiligmaking verlaten en, tenslotte, evenals de tien verspieders van het twaalftal, dat werd uitgezonden, een kwaad gerucht verspreidden over het beloofde land en velen afschrikken (Numeri 13:33).

De bevliegingen, die zij onderweg aan de dag legden, hadden geen resultaat, met als gevolg innerlijke nederlagen, omdat zij niet op het doel afgingen “binnen de renbaan” (1 Korinthiërs 9:24), “op het pad Zijner geboden” (Psalm 119:35 met gebruikmaking van de middelen, door God bepaald. God zal nooit toelaten – juist op de weg van de heiligmaking, dat wij ook maar iets zonder Hem zouden doen, want Hij “zal Zijn eer aan geen ander geven, noch Zijn lof den gesneden beelden” (Jesaja 42:8).

En daarom, eerst te gaan zitten om de kosten te berekenen is hier, meteen aan het begin, het belangrijkste, wat een kind van God kan doen na zijn bekering tot God. Dat behoorde de taak te zijn van allen, vooral van de arbeiders in het Koninkrijk Gods. En wanneer in de loop van de eeuwen sedert de dagen van de reformatie de rechtvaardiging door het geloof voorwerp was van een zorgvuldig onderzoek, hetgeen van onberekenbaar nut was voor het Koninkrijk Gods, waarom was dan de heiligmaking, waardoor toch alleen de rechtvaardigmaking tot zijn volle recht komt en de weg is om tot het Goddelijke doel te komen, onze opmerkelijke beschouwing niet waard? Wij moeten zeer beslist weten, hoe wij haar kunnen bereiken; wij moeten weten, waaruit wij de uitgaven kunnen dekken, om de torenbouw, die wij ons hebben voorgesteld, tot een goed einde te brengen.

Want eens en voor altijd moet het duidelijk zijn, dat wanneer er zulke grote uitgaven nodig zijn, en noodzakelijkerwijs even grote inkomsten tegenover moeten staan; en wanneer deze er inderdaad zijn, maar wij maken er geen gebruik van, dan houdt dat tevens in, dat zonder deze inkomsten wij geen stap verder kunnen doen; en aan het einde van onze levensweg zal worden gezegd: “Deze mens is begonnen te bouwen, en heeft niet kunnen voleindigen (Lukas 14:30).

Alvorens iets te zeggen over de middelen, die leiden tot de ware heiligmaking, wil ik nog waarschuwen voor een andere verkeerde weg, die God en ons verhinderen het Goddelijke doel te bereiken.

Allereerst zou ik willen wijzen op de vruchteloze inspanning om onze oude natuur te verbeteren. Zij bestaat nog steeds, ook zelfs bij het kind van God; en hoe vaak stond menigeen niet verbaasd over haar verdorvenheid, nadat hij reeds vele jaren Christus gevolgd had!

Ja, zij is en blijft wat zij is, d.w.z. “uitermate verdorven”, zo, dat in deze natuur niets goeds woont: zij is en blijft “vijandig tegenover God”, een lichaam des doods (Romeinen 8:5-8; 7:24; 6:6). Haar op een of andere manier te veranderen, te verzwakken, in te tomen of te verbeteren – is een volslagen onmogelijkheid.

Vergeet dat niet, kind van God! God Zelf heeft dat nooit geprobeerd. Wanneer u zo’n poging onderneemt, moet u niet verbaasd zijn, als u een slecht figuur slaat.

Omdat de oude mens onverbeterlijk is, heeft God in ons een nieuwe mens geschapen; en deze moet veranderd worden in Zijn evenbeeld, zoals wij al uit de Heilige Schrift aantoonden. Echter is de inspanning van veel serieuze christenen, die strijd voeren om de heiligmaking, helaas gericht op het “oplappen” van hun oude natuur. Zij zijn zelfs van mening, dat heiligmaking bestaat in het veranderen van die natuur; en aangezien hun dat niet lukt, verspillen zij tevergeefs hun krachten en geven zij af en toe elk streven naar heiligmaking wanhopig op. “Ik vind nog steeds boosheid in mezelf”, zo luidt dan de klacht van deze onvermoeibare zwogers, alsof er in hen ooit iets anders te vinden zou zijn! – Schei uit met de pogingen deze “Moorman” blank te wassen; staak het streven olie te persen uit een kesteen en goede vruchten te verwachten van een slechte boom!

Dat is hetgeen ik zou willen zeggen tegen iedereen, die in een juiste, oprechte verhouding staat tot de Here en Zijn wegen, en die ik zou willen toeroepen aan elke trouwe dienaar van God. “Maar wat moet er dan gebeuren met hetgeen, dat in opstand komt, dat dorst naar de bevrediging van zijn hartstochten, daar, binnen in mij?” – vraagt u. “Ben ik soms niet verantwoordelijk zelfs voor elke gedachte, die in mij opkomt, of dat nu afgunst, zinnelijkheid, toorn of welke onheilige gedachte dat ook mag zijn?”

Ja, natuurlijk bent u verantwoordelijk, want deze gedachte veroordeelde u en beschuldigde u van een zondige daad, zodra die gedachte bij u kon opkomen. “Maar hoe kan ik mij bevrijden van de macht en de boosheid van de oude natuur?” – zucht u, evenals indertijd de apostel: “Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?” (Romeinen 7:24). Let wel, hij zocht niet een of andere kracht in zichzelf, of een weg, die hem naar de overwinning zou kunnen leiden, maar een persoon – WIE zal dat kunnen doen! En wat zegt hij in één adem? – Het is een overvloeiende dankzegging, omdat de apostel die Persoon kende; hij kende de Verlosser – de Bevrijder, in Wien hij rechtvaardiging had gevonden: “Ik dank God door Jezus Christus, onzen Here” (Romeinen 7:25).

Levend IN HEM, vond de apostel bevrijding van de macht en de wet der zonde en des doods, zoals hij onmiddellijk aantoont in hoofdstuk 8 vers 2. Door te blijven IN HEM, zag de apostel door de Heilige Geest, hoe deze macht van de zonde IN HEM (in Christus) reeds de doodsteek heeft gekregen (8:3); en zo kon de apostel de rechtvaardigheid bereiken, die de wet van hem eiste. IN CHRISTUS zag hij de oude mens reeds gekruisigd (Romeinen 5:5-6); IN CHRISTUS VOND HIJ ZIJN BEVRIJDING VAN DEZE OUDE MENS (Romeinen 6:11).

En zo kon de apostel steeds de oude mens verloochenen, hem zien als ten dode veroordeeld; hem voor een vreemde houden, hem haten. Dat is het, wat onze Here herhaaldelijk als volgt uitdrukte – zijn eigen leven haten, “zijn leven verliezen” om Zijnenwil, “zichzelf verloochenen”.

Dat de oude natuur nog bestaat, is voor ons geen ongeluk – God heeft genadige en gezegende bedoelingen met haar. Maar dat is ons ongeluk, wanneer die oude natuur op de een of andere manier kans ziet, haar leven te ontplooiën en juist daardoor geen ruimte geeft aan het leven van Christus, ja dit zelfs verdringt!

Elke poging, deze oude natuur te veranderen, brengt ons op een verkeerde weg, wordt zelfs een middel, waardoor de oude natuur nog versterkt wordt, omdat de oude mens, inplaats van hem als gekruisigd en verwerpelijk, voor dood te houden, door ons wordt erkend. En zelf verlaten wij het levensgebied in Christus en vervallen in het gebied van de oude mens en daar raken wij tenslotte verstrikt, evenals Eva, zodra wij aan de influisteringen van de slang gehoor geven. Het niet gehoor

geven aan de verleiding van de slang zou de zekerste en meest complete overwinning van Eva zijn geweest. Precies zo is het met onze oude mens.

Een ander verkeerd middel is, wanneer men zijn hart dwingt tot het vervullen van iets, waarvan wij denken, dat het overeenkomstig de wil van God zal zijn, en men zich laat leiden door alle mogelijke activerende argumenten, zelfs al zijn deze ontleend aan de Heilige Schrift en op zichzelf goed. Er bestaan heel wat van dergelijke activerende argumenten, die ons binden, die ons dwingen te streven naar een heilig leven, door ons erop te wijzen, hoe goed, juist en noodzakelijk zo'n leven is. Verder is er dan de Goddelijke autoriteit, die het recht heeft om ons te bevelen; Zijn alomtegenwoordigheid en alwetendheid, de onuitsprekelijke hemelse vreugde of de vreselijke kwelling van de hel, of de schade, die wij lijden, wanneer ons leven zelfzuchtig is, en de Here Jezus dat leven niet beheerst, enz. Maar wij mogen nooit vergeten, dat wanneer dergelijke beweegredenen een middel worden om ons ertoe te brengen onmiddellijk en daadwerkelijk de wil van God te volbrengen, zij ons op onszelf richten en op onze eigen kracht; en wij – dat kan niet anders – moeten een fiasco lijden. Om zo weinig mogelijk over een dergelijk leven te zeggen, ik kan alleen met klem verzekeren, dat dit niet het leven kan zijn, waarover de apostel spreekt: “En ik leef, doch niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij” (Galaten 2:20).

Die ernstige oproepen en heilige aansporingen staan in de Heilige Schrift en worden ons voorgehouden door de Geest des Heren, niet zozeer met de bedoeling ons te dwingen onmiddellijk aan het werk te gaan, als wel om ons uit te drijven naar Christus, onze grote Goddelijke wapenrusting, om in Hem weg te schuilen, Die onze kracht en ons leven wil zijn, opdat Hij tegelijkertijd in ons zou bereiken: het willen en werken naar Zijn welbehagen (Filippenzen 2:13). Wanneer wij opwekkingsoproepen ALLEEN DAARVOOR gebruiken, gebruiken wij ze goed.

Ik begin met de middelen der *Goddelijke kracht*, die ons een echte overwinning garanderen, omdat alle andere middelen slechts dan krachtig kunnen zijn, wanneer deze Goddelijke kracht werkzaam in ons is en richtsnoer voor ons geloofsleven.

1. Allereerst zou ik voorop willen stellen HET KENNEN VAN ONZE HERE EN VERLOSSER JEZUS CHRISTUS EN ONZE VERHOUDING TOT HEM.

Misschien komt dat iemand vreemd voor, omdat immers ieder kind van God Christus heeft leren kennen en niemand een kind van God kan zijn, zonder Hem te kennen. Echter, de zaak waarom het gaat bij onze heiligmaking, is niet die kennis, die nodig was voor een met zonden beladen, zondaar, om vrede te vinden in het Bloed van het Lam, maar die kennis, die nodig is om als lid van Zijn lichaam één te worden met Hem om te kunnen zien “de onnaspeurlijke rijkdom van Christus” en daaraan deel te nemen. Wanneer wij blijven staan bij de kennis van Christus, die wij aan het eerste begin hebben ontvangen, kan er van een voortgang in de heiligmaking nauwelijks sprake zijn, omdat met de geestelijke groei van het kind van God ook de kennis van de Here moet toenemen. Maar hoe weinigen wassen op in de genade en kennis van onze Here en Zaligmaker Jezus Christus! (2 Petrus 3:18) – wat in de meeste gevallen ook de oorzaak is van het lage en bedroevende peil van het geloofsleven.

Hier moet ik u vragen mij goed te begrijpen, zodat er in het vervolg geen misverstand kan ontstaan. Het gaat niet over het toenemen van de kennis in het algemeen, ook niet over de kennis van verschillende leringen uit de Heilige Schrift of over een helder begrip van deze en gene moeilijke schriftplaats. Daaraan is geen gebrek bij een groot aantal verlost, terwijl hun Here, Die zij liefhebben, over het geheel genomen **BETREKKELIJK VREEMD VOOR HEN BLIJFT**. Elk kennen, zonder het meer dieper kennen van de wondervolle persoon Jezus Christus, is in het gunstigste geval slechts een proeven van de boom der kennis van goed en kwaad, waaruit **IN GEEN GEVAL** leven kan voortkomen. De boom des Levens – is Hijzelf, en waarover het hier gaat, is het doordringen in Christus Jezus en het genieten van Zijn vruchten, die alleen leven en krachten geven.

Wat jammer, dat Hij, de enige Bronwel van alle mogelijke zegeningen aan hemelse rijkdommen, niet gezocht wordt, en bijgevolg is er een volslagen onkunde omtrent hetgeen wij bij en in Hem hebben. Het is waar, Hijzelf is geheel aan ons gegeven, maar waar we zo'n behoefte aan hebben, is tot in bijzonderheden door te dringen in hetgeen **HIJ IS**, hetgeen **HIJ HEEFT** en hetgeen **HIJ KAN**,

om daarna tot het inzicht te komen, te geloven en werkelijkheid te laten worden, dat Hij met alles wat Hij is, heeft en kan, geheel en tenvolle aan ons toebehoort in het dagelijks leven. Welk nut, bijvoorbeeld ligt er in het cadeau krijgen van de rijkste goudlagen, wanneer zij blijven rusten in het hart van de aarde, en er nooit schachten worden gebouwd, om af te dalen en dit kostbare edele metaal op te delven? De verzekering, dat u de rijkste man van de wereld bent, omdat u zulke onmetelijke goudlagen bezit, mag dan waar zijn, maar werkelijk rijk wordt u niet door die verzekering of door die goudlagen, maar pas dan, wanneer die schatten worden opgedolven en omgezet in klinkende munt. Zo is het met Christus. Leer Hem kennen en uit Zijn rijkdom leven! Hebben wij ooit nagespeurd in de Heilige Schrift wat er voor ons al niet voortvloeit uit de kennis van Jezus Christus? Wanneer wij eeuwig leven willen bezitten, een leven, dat ons alleen heiligen kan, zegt Hij: “En dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezondend hebt” (Johannes 17:3). Wanneer wij een vast geloof willen bezitten, kan dat alleen versterkt worden **IN EEN GRONDIG KENNEN ... VAN AL HET GOEDE VAN CHRISTUS JEZUS** (Filemon 6, Russ. vert.). Verlangen wij naar een overvloedige genade en vrede, dan zullen die ons deel worden, alleen door de kennis van God en van Jezus, onze Here (2 Petrus 1:2).

Hebben wij Zijn almachtige Goddelijke kracht nodig, zij zal ons worden gegeven, door de kennis Desgenen, Die ons geroepen heeft door heerlijkheid en genade (goedheid) (2 Petrus 1:3, Russ. vert.). Juist door die kennis zullen wij deel krijgen aan de Goddelijke natuur (2 Petrus 1:4). Het is daarom begrijpelijk, dat Paulus, die reeds denkt aan zijn heengaan (Filippenzen 1:23) alles schade acht om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus (Filippenzen 3:8), en de apostel is er niet vanaf te brengen “Hem te mogen kennen en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden Zijn dood gelijkvormig worden”; en verder: “zou mogen komen tot de opstanding uit de doden” (Filippenzen 3:10-11). Paulus kent maar één hartstocht: de reuk Zijner kennis openbaar te maken in alle plaatsen (2 Korinthiërs 2:14). Is het daarom verwonderlijk, dat hij onafgebroken eer en dank brengt aan God voor de hele gemeente en speciaal, voor hun kennis van Jezus Christus? (1 Korinthiërs 1:5). Is het verwonderlijk dat de apostel, of hij nu voor de gelovigen bidt, of hen vermaant, hun steeds weer dit heil toewent – Romeinen 15:14; 2 Korinthiërs 8:7; Efeziërs 1:17; 4:13; Filippenzen 1:9; Kolossenzen 1:9-10? En doet Petrus dat ook niet? Leest u maar aandachtig zijn tweede zendbrief, dan zult u opmerken, dat zijn laatste woord, dat wij van hem bezitten voor Gods kerk, luidt: “Maar wast op in de genade en kennis van onzen Here en Zaligmaker Jezus Christus, Hem zij de heerlijkheid, beide nu en in de dag der eeuwigheid. Amen” (2 Petrus 3:18).

Wat is nu de reden, waarom wij zo speciaal spreken over dit middel? Omdat, evenals een pasgeboren kind in het koninklijk paleis zeer weinig kent en begrijpt van de hem omringende schatten en vaak nog in geen jaren besef heeft van hun waarde, het zo ook veel wedergeborenen vergaat ...

En daarom, leer voor alles beseffen, dat u niet slechts enkele heilsgoederen en gaven van en door Christus bezit, maar dat u **HEMZELF** hebt aangenomen (Johannes 3:16; Kolossenzen 2:6; Johannes 1:12). Prent het u in, dat u deelgenoot van **HEMZELF** geworden bent (Hebreeën 3:14) **ÉÉN LICHAM** met Hem (Efeziërs 3:6), **ÉÉN LID VAN HEM**, die het hoofd is (Efeziërs 1:22-23), één met Hem zoals de rank één is met de wijnstok (Johannes 15:4-5). Laat het onomstotelijk voor u vaststaan, dat in Hem reeds alles aan u is geschonken, wat nodig is voor het leven en de godzaligheid (2 Petrus 1:3), en weet eens en voor altijd, dat “Christus ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid en heiligmaking en verlossing (1 Korinthiërs 1:30), dat u rijk bent geworden in Hem in alles en het u aan geen gave ontbreekt (1 Korinthiërs 1:5, 7), maar dat de **ONNASPEURLIJKE RIJKDOM VAN CHRISTUS** (Efeziërs 3:8) geheel en ten volle tot uw beschikking staat, en zo hebt u ontvangen “de overvloed der genade en de gave der rechtvaardigheid”, om: “in het leven te heersen door Die Ene, namelijk Jezus Christus” (Romeinen 5:17).

Verder moet u zich bewust zijn, dat Hij niet alleen 1900 jaar geleden op aarde voor u, leefde, leed, stierf en opstond, maar dat u juist **NU ÉÉN MET HEM BENT**, in Zijn dood, Zijn opstanding en Zijn verheerlijking (Romeinen 6:4-5, 11; Efeziërs 2:5-6; Kolossenzen 2:11-13; 3:1-3), dat Hij in u is en u in Hem, zelfs één geest met Hem bent (1 Korinthiërs 6:17) en dat dit alles volstrekt geen aanmatiging van uw kant is, maar werkelijkheid van Gods kant, omdat Hij dat in Zijn Woord aan ons heeft geopenbaard.

Wanneer deze en vele andere heerlijke genadegaven, gegeven in Christus, doordringen tot het bewustzijn van een kind van God, zal hij beginnen met vreugde zijn hoofd op te heffen. Hij ziet, dat tegenover zijn vele en grote uitgaven die nodig zijn voor een heilig leven, een eindeloze stroom van inkomsten tot zijn beschikking staat, die voortkomt uit de Bronwel: Jezus Christus Zelf.

Alleen al door dit te zien en dit besef, begint het kind van God te ontgroeien aan het geestelijke peil van een zuigeling, omdat hij zonder twijfel zich het vermogen ten nutte zal maken, dat zijn Vader in Christus aan hem heeft vermaakt... Daarom, kind van God, zoek Christus te leren kennen en uw gezegende positie in Hem!

2. HET VOLGENDE MIDDEL TOT ONZE HEILIGMAKING IS ONS ONAFGEBROKEN ZIJN EN BLIJVEN IN CHRISTUS.

Wij zagen zoëven, hoe de groei in het kennen van onze Heer en Verlosser ons in staat stelt Hem te zien, zoals eens de discipelen Hem hebben gezien, namelijk: “vol van genade en waarheid”, en door die kennis worden wij aangespoord, evenals zij, “uit Zijn volheid te ontvangen genade op genade”. Maar juist bij deze toeëigening stoten veel ware kinderen van God door wanbegrip, op grote moeilijkheden. En wel duizenden willen wel kracht van God ontvangen, Zijn genade en rijkdom als **LOSSE, OP ZICHZELF STAANDE GAVEN**, zoals zij eens vergeving, vrede, heilszekerheid, enz. hebben ontvangen. De kinderen van God beginnen om deze gaven te vragen, te bidden, daarom te worstelen in tranen, zonder echter ook maar een stap verder te komen, omdat deze genadegaven **REEDS GESCHONKEN ZIJN** (2 Petrus 1:3-4), zodat men niet onder tranen deze gaven behoeft af te bidden. Bovendien, **ZIJ WORDEN ONS SLECHTS IN DE HERE EN MET HEM GESCHONKEN**, zó, dat zij slechts ons eigendom worden, door **ZIJN BLIJVEN IN ONS** en door **ONS BLIJVEN IN HEM**. Echter, hoe **WEINIGEN** onder de beminden Gods waren zich bewust, dat zodra zij wedergeboren werden, zij tevens één met Christus werden: Hij in hen en zij in Hem. Alleen zij kunnen leven en wandelen in het bewustzijn van Zijn kracht en volheid.

Het geloofsleven van velen, zou wel eens kunnen lijken op dat van mij, lang geleden. Ik word geleid door één wens – door middel van dit voorbeeld een verklaring te geven voor de mislukking van menigeen en, aan de andere kant, een weg te wijzen voor echte hulp.

Toen, door de genade van God, ik tot Hem werd bekeerd, ontwaakte daadwerkelijk in mij het wonderlijke **GODDELIJKE LEVEN**. De Here Zelf vervulde mijn hart en het brandde van verlangen om Hem te dienen in alles en Hem alleen te gehoorzamen. Het was een voortdurende vreugde, Zijn wil te doen; nooit leek mij dat zwaar te kunnen vallen. Een smetteloze reinheid doordrong de ziel en haar vermogens, zodat het onmogelijk leek, ooit nog een zonde te begaan. Dat duurde geruime tijd en het scheen, alsof de Here Zich spoedig in mij zou kunnen weerspiegelen. O, ik herinner mij nog heel goed, hoe het in die tijd bijna niet mogelijk was om mij te ergeren; wanneer iemand dat al probeerde, dan bleef er toch niets van hangen in mijn hart, omdat daar, binnen in mij, iets was, dat de verleiding om daaraan toe te geven, afweerde of verhinderde. En wanneer iemand het zo aanlegde, dat de klap werkelijk viel, dan werd alles meteen weer vergeven. Dat dit de kracht van omhoog was, daarvan was ik mij terdege bewust, hoewel ik nog niet wist, dat het mijn Here Zelf was, Die machtig in mij werkte. In die dagen was ik waarlijk klein, nederig en niets in eigen oog. Ik was inderdaad zachtmoedig en kon veel verdragen; naar alle kanten rijpte, volkomen onbewust, de vrucht van de Geest. In die tijd echter, zag ik dat niet allemaal; pas later, toen ook ik heel anders terugkeek op dat gezegend verleden.

Maar hoe gebeurde het dan, dat het anders werd? Waren er misschien verschillende omstandigheden die daartoe hebben bijgedragen? Een omstandigheid was, waarschijnlijk, de hoofdoorzaak. Hooggeachte, meer oudere gelovigen schreven dit gezegende leven in mij toe aan de werking van de eerste liefde, maar niet aan Christus en aan de Heilige Geest en herhaalden maar steeds weer, dat dit allemaal wel anders zou worden, omdat de eerste liefde niet blijft, maar spoedig vergaat.

Als bewijs wezen deze gelovigen mij op diegenen onder de kinderen van God, die al vele tientallen jaren op de weg des Heren waren, en nu aangeland waren op een tamelijk laag peil in de heiligmaking. In het begin, in het bewustzijn van de wondere kracht, die in mij was, verwierp ik de gedachte, dat het zou kunnen zijn, zoals men mij wilde doen geloven, en ging vrolijk en ongestoord verder

op de nieuwe en levende weg. Beetje bij beetje echter, vonden deze leringen bij mij ingang, vooral toen het de Here behaagde, mij mijn eigen zwakte en krachteloosheid te laten zien. Deze bewustwording, verschillende verzoeken, dan hier, dan daar kleine fouten, die mij juist nauwer aan de Here hadden moeten verbinden, door Wie ik tot dusver steeds had mogen overwinnen – deden mij echter steeds sterker overhellen naar de gedachte: dat is zeker de verkillig van de eerste liefde. En aangezien, naar alle waarschijnlijkheid, dat inderdaad onvermijdelijk is, is er zeker geen andere weg: en al is het tegen mijn wil, onder verzet, tenslotte zal ik mij gedwongen zien, mij over te geven.

O, als er toen toch maar iemand geweest was, die tegen mij gezegd had, dat ik meer dan overwinnaar kon zijn, DOOR HEM, DIE ONS LIEFGEHAD HEEFT (Romeinen 8:37), dat “WIJ ZIJN IN DE WAARACHTIGE, NAMELIJK IN ZIJN ZOON JEZUS CHRISTUS” (1 Johannes 5:20), en dat “HIJ, DIE IN ONS IS, MEERDER IS, DAN HIJ DIE IN DE WERELD IS”! (1 Johannes 4:4). Helemaal zag ik dat alles zelf nog niet; en zo ging alles langzaam bergafwaarts – tot verslagenheid toe, kleingeloof inbegrepen, en belandde tenslotte op hetzelfde niveau, waarop al mijn reisgenoten hun geestelijke loopbaan liepen.

Langzamerhand begon ik te bemerken, dat mijn voorheen brandend hart begon te verkillen in de liefde tot de Here, tot de broeders en tot het Woord van God en dat het bovendien de fijngevoeligheid begon te verliezen ten opzichte van de zonde, die ons altijd wil verstrikken. Op een keer werd het me duidelijk, dat ik niet meer zo snel kon vergeven, wat eens mijn genoeg was, viel mij nu zwaar; nog erger – wanneer ik dan toch vergaf, kon ik maar niet vergeten; en wanneer ik dat uit mijn hart wilde verdrijven, bleek ik geen macht over mezelf te hebben. De oude, verdorven natuur kwam opnieuw boven. Ik zag ook, hoe trots en hoogmoed langzamerhand mijn hart binnenslopen, omdat ik mij prettig voelde, wanneer ik door de mensen werd geprezen, maar pijnlijk getroffen werd, wanneer men zich afkeurend over mij uitliet. Verder was ik overgevoelig, wanneer iemand mij een scherp woord toevoegde, en ik voelde, dat ik een rood hoofd kreeg, wanneer ik tegenspraak ontmoette. Zo ging dat naar alle kanten – overal onreinheid, overal fouten. Kon dat zo blijven? Dat dit niet kon, daarvan was ik diep overtuigd. Maar wat te doen?

Ik zag heel duidelijk, dat ik mij op de eens bereikte geestelijke hoogte moest zien te handhaven, en als het niet anders kon, dan toch in ieder geval voor het oog van de mensen. Ik zette al mijn krachten in, om niet alles aan de dag te laten treden, wat niet in overeenstemming was met God en mijn geweten. Wat was ik blij, wanneer dat tenminste niet naar buiten trad. O, dat werken in eigen kracht, dat willen van het goede, zonder dat het in vervulling gaat, die wens Gode welbehagelijk te zijn en tegelijk het voortdurende bewustzijn, dat diep van binnen alles rot en onrein is, O, hoe beklagenswaardig en ongelukkig in zichzelf en voor God, maakt dat alles een mens!

Zo verliepen zeven of acht jaar, toen ik op een dag twee brochures in handen kreeg, die een nauwkeurige beschrijving gaven van mijn ongelukkige toestand, zoals ik die in de loop van deze jaren had ervaren, maar ook heel duidelijk op grond van de Schrift verzekerden, dat heel mijn nood reeds door Christus, mijn Verlosser, was opgeheven. Ik zag, hoe in Hem al het heil is waarnaar ik zo verlangde, en dat de weg tot die heilsschatten heel eenvoudig is, en wel – de weg van het geloof. Ik zag ook hoe waardevol het is om tot het inzicht te komen, dat wanneer iemand gewend is te leven en te wandelen IN EIGEN KRACHT, hij nog ver vandaan is, in Hem rijk en krachtig te worden. Zo was het ook met mij. Hoe zou mijn nieuwe begin zich verder ontwikkelen? O, ik wilde al die genadegaven en rijkdommen in bezit nemen, om in staat te zijn, ze in mijn leven en levenswandel te gebruiken.

En omdat het in het begin in die brochure zo duidelijk werd aangetoond, dat door het geloof alles het onze is, wilde ik mij met dit alles verrijken door het geloof. Maar tevergeefs. Toen begin ik te bidden, te roepen en te wenen voor Gods aangezicht: “Here, U ziet, dat er geen liefde is in mijn hart; geef mij liefde, geef mij genade om te vergeven, zoals U hebt vergeven. U weet ook, dat ik niet nederig ben; geef mij nederigheid, geef mij zachtmoedigheid en geduld, geef mij een honger naar Uw Woord”, enz.

Vaak sprak ik tot de Here: “Here, U weet, dat het U onteert, wanneer ik deze kostbare eigenschappen niet bezit; zij moeten toch Uw discipelen sieren, en ik wil ze slechts bezitten tot Uw eer”. En

soms sprak ik tot Hem: “Here, het staat Uw zaak in de weg, wanneer ik niet ben, zoals ik behoort te zijn; alleen al daarom zou U ze mij moeten geven”.

En wat dacht u, gaf de Here mij al deze genadegaven? Geen sprake van! Integendeel, ik werd hoe langer hoe ongelukkiger. Maar omdat één ding mij niet losliet: de vaste onwankelbare overtuiging, dat datgene, wat ik nu bezat en wat mijn dagelijkse ervaring uitmaakte, nooit die verlossing kon zijn, die de Zoon van God voor mij langs zo’n smartelijke weg had verworven, gaf ik mijn worsteling niet op, maar riep tot Hem uit alle macht. Misschien zijn er sommigen, die in een dergelijke onwetendheid vruchteloos de hemelpoort bestormen? Moge God u tot rust brengen voor Zijn aanzicht en moge Hij u Zijn licht schenken, zodat u uit uw hevige onrust moogt ingaan in Zijn stilte en Zijn sabbatrust!

Na verloop van vele jaren, toen ik op een dag, opnieuw de Here wanhopig bestormde met de bede om deze gaven, gebeurde het, dat tijdens mijn gebed, iemand mij als het ware toeriep: “Dwaas, het is volstrekt nutteloos: je ontvangt ze toch niet”! Ik onderbrak mijn gebed en begon na te denken: was het mogelijk een antwoord van de Here of misschien van de vijand? Toen ik, wat gekalmeerd, zo verder nadacht, kwamen mij op een vriendelijke maar zeer besliste wijze de woorden van de Here in de zin: “Ik in hen, en zij in MIJ”.

Eerst kwam het mij volslagen onbegrijpelijk voor – welk verband kon er bestaan tussen de twee uitdrukkingen, die ik ontving? Maar dat duurde niet lang, en alles werd mij tenslotte duidelijk. Het scheen mij toe, alsof Hij, mijn geliefde Here en Verlosser, aan de deur van mijn hart stond en te kennen gaf, dat Hijzelf daar in het binnenste van mijn ziel moest zijn en niet alleen de zozeer door mij verlangde genadegaven.

Eigenlijk was het mij tot dat tijdstip niet te doen geweest om HEM en ZIJN INWONING: het ging mij alleen om Zijn gaven, zij moesten mijn armoede aanvullen, voorzien in mijn behoeften, terwijl HIJZELF voor de deur van het hart stond en verlangde te worden toegelaten. Ik weet niet, of alle kinderen van God er weet van hebben, dat er zo’n situatie kan bestaan, dat Hij bij Zijn kinderen voor de deur staat. Bij hen kan er dan veel werk zijn, veel ijver, veel geloof en bedrijvigheid, zoals bij Martha, maar Hijzelf is niet in dat alles, precies zoals het bij mij was: zij zijn ongelukkig.

Herinner u dan, vrijgekochte des Heren, die wonderlijke woorden uit Openbaring 3:20, waar Hij zegt: “Zie, ik sta aan de deur”, die niet gericht zijn aan onbekeerden, maar aan gelovigen, aan hen, die Hij liefheeft, die begrepen zijn in Zijn wonden. Ik was ook een van hen. In die tijd, gedurende vele jaren, waarin Hij mijn ongelukkige, beklagenswaardige toestand, mijn armoede, blindheid en naaktheid aan het licht bracht, opdat ik Hem boven alles zou wensen te bezitten, moest Hijzelf buiten blijven. Is het dan een wonder, dat ik met lege handen wegging, doordat ik inplaats van Hemzelf te zoeken, alleen Zijn gaven zocht?

Zonder twijfel zou ik Hem nog langer hebben laten staan voor de deur van mijn hart, wanneer Hij mij zou hebben voorzien van Zijn gaven; of was ook ik, evenals de verloren zoon, met die gaven naar een vergelegen land getrokken. Zo gaat het met veel kinderen van God: zij willen in hun leven alle schitterende eigenschappen bezitten, Zijn liefde, zachtmoedigheid, nederigheid, kracht, maar het komt zelfs nooit bij hen op, dat HIJZELF daar moet zijn.

Weet u, in welke relatie ik eigenlijk meende te staan tot Hem in die ongelukkige tijd? Ik plaatste Hem zo hoog, aan de rechterhand van de Vader (en ongetwijfeld, daar is Hij ook, maar de Heilige Schrift weet ook van een volledig één zijn van de verlost met de Verheerlijkte), maar zelf bleef ik in armoede en miserie op deze aarde. Hij was voor mij onbereikbaar, hoewel ik Hem enkele gaven afbedelde om op de een of andere manier de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. Maar op die manier zullen wij nooit de middelen en krachten ontvangen voor de heiligmaking: zij komen nooit buiten Hemzelf om; zij kunnen nooit worden losgemaakt van Zijn persoonlijkheid.

Pas wanneer dat iemand duidelijk is geworden, zal hij begrijpen, waarom de Here Zijn gaven niet zendt, omdat Hijzelf wil wonen in de mens en hem met Zichzelf vervullen. De mens zal dan gaan inzien, dat wanneer hij de drager is geworden van Hem, hij daarmee ook de drager is geworden van Zijn krachten, liefde, heiligheid, zachtmoedigheid, nederigheid en het hem aan geen gave zal ontbreken.

En zou de Here op een andere wijze met ons kunnen handelen? Stelt u zich iemand voor, die uit alle macht toenadering tot u zoekt, en die, te oordelen naar alles, u zeer liefheeft en elke gelegenheid aangrijpt, om zijn vriendschap te bewijzen. En tenslotte geeft u zich gewonnen – u kunt niet langer weerstand bieden; maar spoedig ontdekt u, dat hij niet in uzelf was geïnteresseerd, maar alleen in uw gaven, uw vermogen, om daarvan zoveel mogelijk te plukken. Zou uw hart niet gauw voor hem dichtgaan en zou uw hand dat voorbeeld niet volgen? – Zoeken wij niet, in feite, ONSZELF, maar niet Hem, door alleen Zijn genadegaven te zoeken, Zijn zegen en alles wat van Hem uitgaat? O, hoe lief heeft Hij ons! En om onzentwil is het Zijn begeren, dat wij Hemzelf zouden aannemen en in Hem zouden blijven! Christus in ons en wij in Christus – dat is de enige basis, waarop het doel van God kan worden bereikt, ons te bewaren voor de zonde en ons te hervormen naar het beeld van Christus; dat is de enige tijdelijke en eeuwige hoop der heerlijkheid (Kolossenzen 1:27). Er is geen andere weg, en het is die weg, waarop HIJZELF de weg is (Johannes 14:6), “de nieuwe en levende” (Hebreeën 10:19, waarop zelfs “de dwazen (onervarenen – Russ. vert.) niet zullen dwalen” (Jesaja 35:8).

Laten wij in het kort uit de Schrift nagaan, hoe alles afhangt en in verband staat met ons blijven in Christus en Zijn blijven in ons. Degene, die daadwerkelijk bezig is met de ware heiligmaking en het Woord van God gelooft, zou ik willen vragen, de volgende plaatsen in de Heilige Schrift op te slaan en deze met heilige eerbied door te lezen.

Wij vinden daar dat:

Slechts IN CHRISTUS de bevrijding van de zonde is (1 Johannes 3:6; Romeinen 8:2, 10).

Slechts IN HEM ons oude leven en ons “ik” hun einde vinden (Galaten 2:19-20).

Slechts IN HEM vindt het leven met de wereld zijn einde (Galaten 6:14-15).

Slechts IN HEM zullen wij altijd triomferen (2 Korinthiërs 2:14; 1 Korinthiërs 15:57).

Slechts IN HEM is kracht en sterkte (1 Korinthiërs 1:24; Efeziërs 6:10; Jesaja 45:24).

Slechts IN HEM zijn wij in alles rijk geworden (1 Korinthiërs 1:5-7, 29-30).

Slechts IN HEM zijn alle beloften Gods “ja” en “amen” (2 Korinthiërs 1:20).

Slechts IN HEM bestaat er een eenheid met alle kinderen van God (Efeziërs 4:16; Johannes 17:21, 23).

Slechts IN HEM is alles nieuw geworden (2 Korinthiërs 5:17).

Slechts IN HEM is het mogelijk te heersen in het leven (Romeinen 5:17, 21).

Slechts IN HEM is de volmaaktheid (Kolossenzen 2:10).

Slechts IN HEM kunnen wij bidden en verhoord worden (Johannes 15:7).

En daarbij verhoord worden in alles! Slechts dat is dan ook het gebed in Zijn naam, wanneer door het geloof, Christus leeft in het kind van God, en dat zo in Christus blijft.

Voor het aangezicht van de Vader zal het dan zijn, alsof Christus Zich in hem openbaarde. De discipelen van de Here hebben niets gevraagd in Zijn Naam, zolang de Here niet verheerlijkt was (Johannes 16:24), omdat zij deze positie in Christus nog niet kenden. Dat zou later gebeuren (Johannes 14:20).

Alleen IN HEM kunnen wij vruchten dragen (Johannes 15:4-5; Filippenzen 1:11). Wat zijn dat, vruchten? Wanneer aan de ranken druiven groeien, die van precies dezelfde aard zijn, als de wijnstok, d.w.z. wanneer in ons, kinderen van God, dezelfde deugden openbaar zullen komen, die in Christus Zelf waren: Zijn wijze van denken (Filippenzen 2:5), liefde, zoals zij is in Hem (Johannes 13:34-35; Efeziërs 5:2), zachtmoedigheid en nederigheid, zoals die in Hem openbaar werden (Mattheüs 11:29), de overgave aan de Vader, waarvan Hij blijk gaf gedurende Zijn aardse leven (Johannes 5:9-10; 4:34).

Hoe ontstaan de vruchten aan de ranken? Zij worden voortgebracht door een nauwe vereniging met de wijnstok, die hen produceert door zijn sappen en krachten. O, hoe veel dingen zijn er bij de kinderen van God, die moeten doorgaan voor vruchten, terwijl het in het geheel geen vruchten zijn,

d.w.z. geen vruchten van Jezus Christus, omdat ze niet zijn voortgebracht door Hem, maar het werk zijn van hun handen, hun inspanning, hun ijver, waarbij aan Hem geen plaats was ingeruimd om te werken. Daarom zal de Here deze vruchten nooit als zodanig erkennen. Het kunnen goede namaakvruchten zijn van Zijn vrucht, maar zij zullen worden weggeworpen als namaak, evenals goed nagemaakte bankbiljetten door een vakman als falsificatie worden onderkend.

Hoeveel vruchten zijn er niet, die aan de buitenkant worden opgehangen, net als aan onze kerstbomen – door duizenden kinderen van God! Deze vruchten kwamen niet voort uit de levenskracht van de “boom des levens”, maar waren het werk hunner handen, die hen kunstmatig produceerden. En wanneer de dag eens aanbreekt, waarop alles, waarmee wij omhangen zijn, moet worden afgenomen, zal het ons dan niet vergaan als de kerstbomen, wanneer zij ontdaan worden van de aan hen opgehangen versierselen? Wij weten allemaal, dat er dan alleen maar scherpe naalden overblijven (1 Korinthiërs 3:14-15).

Zo hangt alles af van ons blijven in Christus en Zijn blijven in ons!

Nu komt de belangrijkste vraag op: hoe komt een kind van God zover, dat hij in Christus is en Christus in hem? het is van een onbeschrijflijke waarde, met alle vrijmoedigheid te mogen zeggen: **WIJ BEHOEVEN DEZE EENHEID NIET TE SCHEPPEN**, indien wij waarlijk kinderen van God zijn. Wanneer dat laatste werkelijkheid is, dan zijn wij in Hem, en Hij is in ons, reeds voordat wij ons dat zelf bewust waren. Zie bijvoorbeeld naar de apostelen des Heren in Johannes 14:20.

Deze heerlijke werkelijkheid bestond reeds in hen, alleen ontbrak het hun nog aan de bewustwording ervan. Neem daarom het Nieuwe Testament ter hand, onderzoek deze belangrijke geloofswaarheid, en u zult ontdekken, dat u *in Christus bet uitverkoren* (Efeziërs 1:4). Wanneer is dat gebeurd? Het antwoord luidt: “voor de grondlegging der wereld”. Verder, **IN CHRISTUS BENT U DOOR DE VADER UITVERKOREN TOT HET ZOONSCHAP** (Efeziërs 1:5); vervolgens bent u **IN CHRISTUS EEN NIEUWE SCHEPPING GEWORDEN** (Efeziërs 2:10); en tenslotte **BENT U IN CHRISTUS VOOR DE ZONDE GESTORVEN MAAR LEEFT U IN HEM VOOR GOD** (Romeinen 6:11). Alles wat u nu bent voor Gods aangezicht, en eeuwig zijn zult, is te danken aan de eenheid met de Zoon van God. daardoor is het, dat u in Hem bent en Hij in u. Hoe jammer, wanneer u zich dat nog niet helder bewust bent! Het is onmogelijk gebruik te maken van iets, waarvan wij ons niet de geringste voorstelling kunnen maken. Zo bestond, bijvoorbeeld, de elektriciteit, waardoor onze straten worden verlicht, die de tram laat rijden en geweldige krachten ontwikkelt, al lang in de wereld; de mensen behoeften de elektriciteit niet uit te vinden, maar omdat zij aan de mensheid onbekend was, werd zij op geen enkele manier aangewend.

De mensen maakten er geen gebruik van, dat wil zeggen, zij leefden, wat elektriciteit betreft, alsof deze helemaal niet bestond. Zo is het ook met veel kinderen van God met betrekking tot Christus: zij gaan met Hem om alsof Hij niet in hen is. En hoe stond Hijzelf tegenover deze werkelijkheid? Wij zien, dat Christus nooit tot Zijn discipelen heeft gezegd: “neem uw plaats in Mij in” of “bid erom, dat Ik in u mag zijn”, maar: “**BLIJFT in Mij, en Ik in u**”.

Wat voor Christus een zo onomstotelijke werkelijkheid was, moet het ook voor ons worden, dat wil zeggen, de positie van het zijn in Hem, moet de onze worden door het geloof, zoals de apostel Paulus, die daarop onze aandacht vestigt, wanneer hij zegt: “Opdat Christus door het geloof in uw harten wone en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt (Efeziërs 3:17). Door het geloof – wat betekent dat? Het betekent: bewust drager te zijn van Hem, en door Hem in volle overtuiging te handelen, zelfs al voelen wij daar niets van. Dat betekent – ons door het geloof volkomen in Christus verbergen en bij alle aanvallen ons verlaten op Hem. Om zo te zeggen – ons in-hullen in Hem, als in een onneembare vesting.

Wanneer ons wordt gevraagd, hoe kunnen wij in Hem blijven? – moeten wij opnieuw zeggen: **DOOR HET GELOOF**, omdat ongeloof ons altijd terug zal werpen op onze eigen bestaansgrond, waar niets te verwachten valt, dan alleen treurige ervaringen. Maar wij kunnen alleen in Hem blijven, zoals Hij blijft in de Vader: “Indien gij Mijn geboden bewaart, zo zult gij in mijn liefde blijven, gelijkerwijs Ik de geboden Mijns Vaders bewaard heb en blijf in Zijn liefde” (Johannes 15:10).

Diezelfde voorwaarde stelt Hij ook voor Zijn wonen in ons: “Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen en zullen woning

bij hem maken (Johannes 14:23). Hij bleef in de Vader en de Vader in Hem door DAADWERKELIJKE GEHOORZAAMHEID: “De Vader heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd wat Hem behaaglijk is” (Johannes 8:29). Hieruit moeten wij de gevolgtrekking maken, dat indien Hij, al was het maar één keer, iets gedaan zou hebben dat de Vader onwelgevallig was, de Vader niet met Hem zou kunnen zijn. Zo is het ook met ons, zoals Johannes getuigt: “En die Zijn geboden bewaart, blijft in Hem, en Hij in hem (1 Johannes 3:24). En dus kunnen wij in Hem blijven door GELOOF EN GEHOORZAAMHEID. Van de krachten, die door middel van de eenheid met Christus het meest beslissend werken in onze heiligmaking, noem ik de kracht van Zijn dood en de volheid van Zijn leven. Indien wij door het blijven in Christus voortdurend deel hebben aan zowel het een, als aan het ander, zullen spoedig ook alle andere krachten van de Here zich voor ons ontsluiten.

Ik zou slechts enkele opmerkingen willen maken. De dood van Christus is het centrale punt van onze verlossing. Er is geen enkele zegening, die niet daaruit voortvloeit. Dit punt is de grondslag van onze rechtvaardiging en niet minder van onze heiligmaking; en indien de zegen niet hieruit voortkomt, kan er in het geestelijk leven geen voortgang zijn. Bij de rechtvaardigmaking bracht de dood van Christus VOOR ONS rechtvaardiging van zonde, vloek en veroordeling. Hier hebben wij deel aan de vruchten, die zijn voortgekomen uit de overgave van onze Here. Maar er is ook nog een andere zijde aan Zijn dood: Hij stierf niet alleen WEGENS de zonde, maar Hij stierf ook VOOR de zonde; en hier hebben wij niet alleen deel aan de vruchten maar aan Zijn dood zelf. In verband hiermee spoort de Heilige Schrift ons steeds weer aan, als leden van Christus, onszelf te zien als één met Hem in de dood, ons met Hem te VEREENZELVIGEN, wat de apostel aldus uitdrukt: “dat wij in Zijn dood gedoopt zijn”, “met Hem één plant geworden in de gelijkmaking Zijns doods ... in Christus Jezus onze Here” (Romeinen 6:3, 5-6, 8, 11).

Wanneer ons geestelijk bewustzijn tot de belijdenis komt één te zijn met de dood van Christus, zal de werking van deze dood in ons een breuk met de zonde bewerkstelligen en ons brengen in de vrijheid van Zijn heerschappij en macht, zoals de apostel op veel schriftplaatsen aantoonde. Bijvoorbeeld herleidt hij de oorzaak, waarom wij niet meer in de zonde kunnen leven, tot de omstandigheid, dat “wij voor de zonde gestorven zijn” (Romeinen 6:2). De wandel in een nieuw leven, als een weerspiegeling van de opstanding van Christus uit de doden, ligt verankerd in de daaraan voorafgaande begrafenis en opstanding met Hem, wat ons zo treffend wordt afgebeeld in de doop (Romeinen 6:4). Het afleggen van het lichaam der zonde, opdat wij voortaan niet meer de zonde zouden dienen, komt voort uit de kruisiging van de oude mens met Christus (vers 8). En de talrijke getuigenissen van de apostel, dat wij bevrijd zijn geworden van de zonde (niet alleen van zijn vloek: Romeinen 6:17-18, 20, 22; 8:23), wijzen telkens weer terug naar de dood van Christus.

Deze heerlijke zegening wordt ons steeds voorgehouden als een voldongen feit. Maar zoals alles in het grote werk van de verlossing, slechts werkelijkheid *voor ons* wordt door het geloof en de toeëigening, zo is het ook met het gestorven en gekruisigd zijn voor de zonde en het bevrijd zijn ervan. De meerderheid van de kinderen van God in onze dagen komt, helaas, niet verder dan de vergeving en de rechtvaardiging, d.w.z. de vruchten van de dood van Christus VOOR ONS; maar het feit, dat zij “MET CHRISTUS” zijn gestorven, laat hen onberoerd.

Met betrekking tot het laatste zijn zij eigenlijk ongelovigen. Dat is ook de hoofdzaak van de betreuzwaardige afwezigheid van strijd tegen de zonde en de jammerlijke machteloosheid in het hele geestelijke leven. Als het ongeloof ooit en ergens als de zonde aan het licht komt, dan wel speciaal hier. Ja, dit ongeloof is er de grondoorzaak van, dat de doeleinden van God in ons worden genegeerd... Voor onze heiligmaking zijn eigenlijk twee dingen nodig: het ene, dat alle belemmeringen voor de geestelijke groei uit de weg ruimt, en het andere, dat Gode welbehaaglijke vruchten voortbrengt. Deze tweevoudige kracht hebben wij in Christus, de Gekruisigde en Opgestane. De kracht van Zijn dood is het gif tegen het principe van de zonde in mij, tegen mijn oude natuur, tegen mijn “Ik-leven”; de kracht van Zijn leven is de schepper van het beeld van Christus in mij, die elke Hem welbehaaglijke vrucht voortbrengt. Dat alles, echter alleen dan, wanneer ik door het geloof deel in de dood (van Christus), zoals ik deelde in de vruchten van de dood van Christus voor mij.

Dood betekent scheiding; leven: eenheid, vereniging. Waar de dood des Heren ons scheidt van de zonde, begeerten, zondige voorstellingen, van ons “ik”, de oude mens, de wereld en haar invloeden, daar ontstaat ruimte waardoor het leven van Christus kan binnenstromen; en waarheen ook Zijn

leven doordringt, overal komt dit in alle mogelijke kostelijke vruchten aan de dag, zoals in het voorjaar de sappen van een boom vanuit de wortels worden opgezogen en in knoppen, bloesem en vruchten tevoorschijn komen. Het leven van Christus komt in ons, en wij houden ermee op, de oorsprong van ons streven en handelen in onszelf te zoeken en Christus alleen wordt ons leven, onze “beweegreden” en ons enig doel. Ook dat is heiligmaking volgens de Heilige Schrift.

Uit het voorgaande is ons duidelijk dat de heiligmaking niet bestaat uit gejaag, bedrijvigheid, activiteiten en ijverig bezig zijn, maar in een blijven in Christus, gekruisigd en opgewekt, dat zij (de heiligmaking) voortgang heeft door te blijven in Hem, door Zijn leven en werken in ons, en dat er geen andere weg tot Gods doel leidt en tot onze vervolmaking, dan doordat HIJZELF IN DE ZIJNEN werkt met kracht.

